

ABO

Contents

ABO	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	71
38. Chương 38	73
39. Chương 39	75
40. Chương 40	77
41. Chương 41	79

ABO

Giới thiệu

Thể loại: ABO, AxO, hiện đại, 1x1, HE. Ngoài lạnh trong trung khuyến công x cao lãnh e thẹn thụ (chậm nhiệt thành t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo>

1. Chương 1

Đúng như dự đoán, tốt nghiệp đại học không bao lâu hai người liền kết hôn.

Sau khi kết hôn mọi chuyện đều tốt đẹp. Công thụ tương kính như tân, là một đôi chồng chồng tiêu chuẩn.

Thụ có nhan sắc cũng có năng lực, tự mình quản lý một công ty.

Công là A, đương nhiên cũng là một tổng tài bá đạo.

Sinh hoạt ngày ngày bình đạm như thủy, không nóng, không lạnh.

Đột nhiên có một ngày, công gặp được O định mệnh của đời mình. Vừa thấy mặt liền sấm chớp rền vang, công tâm loạn một đoàn, trong nháy mắt đó hoàn toàn quên mất trong nhà đã có một người vợ.

Nhưng công là người chính trực, đã cùng thụ kết hôn, cho dù có động lòng cũng không đụng vào người đó.

Dù vậy, tin tức tố vẫn luôn ảnh hưởng khiến anh khó chịu vô cùng. Hiển nhiên người O kia cũng biết đến sự tồn tại của công, luôn dùng ánh mắt khát vọng đi tìm anh.

Sự khác thường của công rất nhanh bị thụ phát hiện. Ngày kỷ niệm kết hôn ấy, công hẹn thụ đến một nhà hàng dùng cơm, tặng thụ vài món quà liền thấy người vợ khéo léo của mình hút thuốc, sắc mặt không kiên nhẫn ném tư liệu về O kia lên bàn: “Muốn ly hôn?” Thụ đã biết tin tức tố của người này khớp với công 100%.

Công nhăn nại nói: “Không có chuyện đó, em cũng biết hôn nhân của chúng ta không chỉ là chuyện của hai người.”

Đúng vậy, hai người kết hôn tương đương với hai gia tộc kết hợp, nhiều năm như vậy đã gốc rễ quấn quanh, không dễ dàng tách ra.

Mà công cũng không phải là thanh niên trong độ tuổi nông nổi, chỉ cần tình yêu, những thứ khác có hay không đều không quan trọng nữa. Nếu là trẻ lại vài năm, gặp được định mệnh của mình anh nhất định sẽ không bình tĩnh được giống như bây giờ.

Thụ rất hài lòng, nhìn công nở nụ cười hạnh phúc. Đêm đó hai người dây dưa cùng nhau, so với trước đây ngọt ngào hơn nhiều lắm.

Đáng tiếc, kích động của sinh lý đâu có dễ dàng bị áp chế như vậy. Càng khỏi nói đêm đó công uống say đang ở trong xe, người O kia không biết tại sao lại biết xe của anh, trèo lên đòi ôm công.

Công thiếu chút nữa là không khống chế được. May mà anh nhấn phun sương, khiến tin tức tố bị ngăn cản. Hệ thống phun sương này là công sau khi phát hiện ra O kia đã nhanh chóng chuẩn bị.

Tin tức tố bị ngăn trở tạo cho công cơ hội thở lấy hơi. Anh chặt vật xuống xe, thở hồng hộc chạy trốn về nhà. Vừa vào cửa đã thấy thụ ngồi trên sofa, màn hình trước mặt thể mà lại đang phát đi phát lại quá trình công cùng O kia dây dưa trong xe ban nãy.

Công sầm mặt, cảm thấy có lẽ mình bị đặt bẫy rồi, không thì làm sao người O định mệnh đó lại đột nhiên xuất hiện?

Mà video rõ ràng như vậy lại được đưa đến nhà của anh.

Công không giải thích gì nhiều, “chứng cứ” trước mặt, mọi lời biện bạch đều không thuyết phục.

Thụ nhìn công, hỏi anh cảm giác thế nào, mùi vị của người mà số phận an bài tuyệt vời như vậy sao?

Công nghiêm mặt, không biết, anh thực sự không biết, anh còn chưa có chạm qua mà.

2. Chương 2

Dù cậu là O, cũng là một O có gia tộc chống lưng, có quyền, có thế.

Công cũng là người mà cậu cho là xứng nhất với mình.

Quan hệ của cậu và công, bề ngoài là hai gia đình quen biết kết hợp lại.

Nhưng thực tế, là cậu nhất kiến chung tình với anh.

Nhất kiến chung tình này cũng là một câu chuyện cũ. Công lúc còn trẻ có mấy phần nhiệt huyết, học trường quân đội, vốn muốn một đường chống hắc đạo. Nhưng một lần làm nhiệm vụ xảy ra bất trắc, cuối cùng chỉ có thể về nhà kế thừa gia nghiệp.

Mà thời điểm công làm nhiệm vụ, có cứu thụ một lần.

Thụ trở về hỏi thăm tin tức, biết được nhà mình cùng nhà công có hợp tác làm ăn.

Sau đó thụ vẫn luôn bí mật quan sát công. Trưởng thành rồi, thụ nói muốn cùng công, trong nhà sao lại không thuận theo cậu chứ, huống chi hai nhà kết hợp chỉ có lời.

Chỉ là tin tức tố của công và thụ độ khớp vô cùng thấp. Cho dù hai người về với nhau vì nguyên nhân gia tộc rồi, nhưng nếu sau này công gặp được người có tin tức tố với độ khớp cao, vì bản năng, phần tình cảm này của công và thụ sẽ bóp bênh vô cùng.

Thụ không tin, cậu cũng không phải vì tin tức tố mới yêu công.

Chẳng lẽ công không thể bỏ tin tức tố qua một bên mà yêu cậu?

Sau đó gặp mặt thêm vài lần, thụ ngày càng hãm sâu. Mà công vẫn cứ bình bình đạm đạm, nhìn cậu chỉ như nhìn nhóc em trai bên nhà.

Trong mắt người ngoài, cậu đủ sức hấp dẫn tất cả mọi thứ, nhưng trước mặt công lại mất tác dụng hoàn toàn.

Vốn đều là thiên chi kiêu tử, nên tuy rằng thụ rất đẹp, cũng không thể làm công động lòng.

Sau đó, thụ liền giấu người nhà làm phẫu thuật.

Chịu đựng nguy hiểm xong, khi một lần nữa đứng cùng công, cậu cuối cùng cũng ngửi được mùi vị ái tình.

Này thật ra không nhất định là ái tình, mà càng có lẽ là bản năng.

Là mùi vị nhân tạo, có thể khiến tin tức tố của công phản ứng.

Thụ không để ý. Chỉ cần là thứ cậu muốn, trước nay đều có thể thu về.

Không từ thủ đoạn.

Nhưng cậu biết, công không giống cậu. Tuyến thể của công là tự nhiên, sớm muộn gì công cũng gặp được người định mệnh của mình.

Mà cậu, từ trước khi quyết định phẫu thuật, đã sớm vứt bỏ cái gọi là số phận an bài.

Cậu cũng từng nghĩ người định mệnh của công liệu có xuất hiện hay không?

Nhưng không vấn đề, xuất hiện cũng chẳng sao.

Có rất nhiều yếu tố khiến công không thể rời khỏi cậu. Mà cậu, cũng sẽ không cho phép công rời đi.

3. Chương 3

Ngay cả công cũng ngửi được mùi vị nồng nặc mà người O kia lưu lại trên người mình. Thái độ thụ như này, thật quá ôn hoà. Ôn hoà tới gần như quý dị.

Nhất là cậu còn vừa ngồi xem video. Cuốn video đó rõ ràng là có người cố ý gửi cho thụ.

Lần đầu tiên công có cảm giác mình không hiểu thụ. Anh cứ nghĩ thụ sẽ nháo long trời lở đất, lại không ngờ thụ quá mức bình thản như này. Giống như người vợ hiền thực, chăm chú giúp anh cởi áo ngoài.

Anh không phản đối chuyện cùng thụ một chỗ.

Người trong nhà cảm thấy tốt, anh cũng cảm thấy thụ không có gì không ổn, nên đồng ý.

Huống chi bề ngoài thụ thực sự xuất chúng. Công cho dù định lực hơn người, cũng sẽ tình cờ bị một cái nghiêng mặt, một nụ cười của thụ làm cho kinh diễm.

Công không tự chủ được lại nghĩ tới người O mà số phận an bài cho mình kia. Anh không nhớ rõ bộ dáng của người đó. Bởi vì mỗi lần gặp phải, đều bị một bầu trời tin tức tổ bao vây. Nó khiến công hoảng loạn vô cùng. Chỉ là chống lại bản năng cũng đã cực kỳ mất công mất sức, nào còn tâm tư đâu mà để ý người kia trông thế nào.

Dòng suy nghĩ của anh bị thụ cắt ngang. Thụ giục anh đi tắm, còn mình thì đem áo khoác công vừa thay vào phòng giặt.

Trong lòng công nổi lên một cảm xúc kỳ lạ. Loại tâm tình này xuất hiện bất ngờ, khiến anh bị ảnh hưởng.

Anh nhìn bóng lưng thụ, mở miệng hỏi: “Em không định hỏi gì nữa sao?”

Thụ dừng bước, một lúc lâu sau mới nói: “Không muốn... Ít nhất bây giờ không muốn.”

Công ngây ngẩn cả người, chỉ có thể nhìn theo thụ rời đi.

Công cảm thấy buồn bực, thậm chí có chút tức giận. Rõ ràng là anh sai trước, nhưng lại cảm thấy giận thụ.

Công gắng bình tĩnh lại, loại cảm giác mất khống chế này rất không hợp lý. Anh đổ tại vì mình bị người định mệnh kia ảnh hưởng tới nên đến bây giờ vẫn chưa thể bình phục tâm tình.

Công nhú mày, vẫn cảm thấy người O kia xuất hiện quá mức kỳ lạ, quyết định phải điều tra một chút.

Mà lúc này, trong phòng giặt quần áo, thụ ném mạnh áo khoác của công xuống đất. Cậu cảm thấy buồn nôn. Cậu đương nhiên có thể ngửi được trên áo khoác có mùi người khác, cùng mùi vị độc nhất của công hoà lại với nhau.

Hai thứ mùi trộn với nhau cũng không khó ngửi.

Đương nhiên không khó ngửi. Đây là trời sinh một đôi, làm sao lại khó ngửi.

Thụ vẽ mặt hung dữ nhìn chằm chằm cái áo khoác kia. Nhấn nhó một lúc lâu, dần dần, biểu tình trên mặt cậu như bị người xoa đi, lại khôi phục bình thường.

Thụ khom lưng nhặt cái áo lên, bỏ vào trong máy, đổ thêm một lượng lớn nước giặt.

4. Chương 4

Nhất là khi gần đây cậu gặp lại người kia. Vừa nhìn đã cảm thấy chán ghét.

Người kia là một vị khách từng tới thăm nhà khi cậu còn nhỏ. Nghe nói là một quý tộc nước ngoài, lớn lên anh tuấn, tóc màu vàng kim, có một đôi mắt xanh biếc.

Tại sao thụ lại thấy chán ghét? Bởi vì lần đầu tiên gặp thụ, anh ta đã cư xử cực kỳ bất lịch sự.

Lúc đó thụ mới chín tuổi, vóc dáng nho nhỏ. Người kia lúc thấy cậu thì mặt đỏ ửng, hiển nhiên là đang phát tình.

Cũng may là lúc đó thụ không ở một mình, có quần gia. Người kia cũng không phát điên, chính anh ta cũng rất kinh ngạc với phản ứng của mình, vội vàng rời đi.

Thụ cực kỳ chán ghét vị khách này, lập tức bảo người nhà cho vào danh sách đen.

Nhưng thật ra anh ta cũng không chủ động trở lại nữa. Gặp lại là vào ba tháng trước, thụ cùng công ty của người ta bàn chuyện làm ăn.

Lúc người kia xuất hiện trên bàn cơm, thụ mới biết đây là vị chủ tịch thần bí của bên công ty mình hợp tác.

Ánh mắt người kia rơi vào trên ngón tay đeo nhẫn của thụ, sầm mặt xuống. Nhưng anh ta khôi phục rất nhanh, cùng công ty thụ tặng quà, chào hỏi như thường.

Thụ tuy rằng nhận ra anh ta, nhưng cũng lười phản ứng.

Dù sao thì người này cũng để lại cho thụ ấn tượng quá kém.

Phát tình trước một đứa trẻ chín tuổi, đúng là điên.

Bây giờ thụ 25.

Người này cũng đã trung niên, tuy trên mặt có nếp nhăn, nhưng mị lực vẫn không giảm.

Sau khi ăn xong, thụ ra ngoài hút thuốc cho tỉnh táo, lại bị người từ phía sau áp tới gối cổ.

Hoảng hốt qua đi, thụ rất tức giận. Người kia chăm chú nhìn cậu: “Anh không thích mùi nước hoa trên người em.”

Thụ phiền muốn chết, đẩy người ra. Cậu không dùng nước hoa.

Cậu vừa đi vài bước, lại nghe người phía sau nói: “Anh chờ em tròn 16 năm.”

Thụ quay đầu lại, vẫn cứ trầm mặc. Người kia dùng ánh mắt mê luyến nhìn cậu: “Em cũng biết đi?”

Một lúc lâu sau thụ mới nói: “Tránh xa tôi ra. Càng xa càng tốt.”

5. Chương 5

Anh có rất ít tâm tình, là một người ôn hoà, nguyên tắc.

Người trong nhà sắp xếp cho anh và thụ kết hôn, nên anh đã sớm xem qua ảnh của thụ.

Là một bức ảnh bị chụp trộm.

Thụ ngồi dựa vào thân cây phơi nắng, trong tay ôm mèo, ngủ đến hai má đỏ chót.

Công nhìn chằm chằm bức ảnh, trong lòng dậy một chút sóng. Anh có chút muốn xoa xoa đầu người này.

Đúng như dự đoán, tóc thụ rất mềm.

Ở xã hội hiện đại, tất cả mọi người đều giấu tin tức tổ của mình đi, không làm ảnh hưởng tới người khác. Đây là một hành động lịch sự.

Coi như là kết thân, công cũng cẩn thận che đi tin tức tổ của mình. Dù sao đối phương là O, anh không muốn lần đầu gặp mặt đã khiến cho đối phương theo bản năng bị anh áp bức.

Công hành động nghiêm cẩn, lại không nghĩ tới vị thiếu gia lạnh lùng trong miệng người khác này lại không hề sử dụng biện pháp che giấu nào.

Mang theo một thân vị ngọt xuất hiện ở trước mặt anh.

Đây là một tiệm cà phê. Thụ vừa xuất hiện, công liền nhìn cậu đầy kinh ngạc.

Thụ ngay lập tức bị công dùng quần áo bọc lại, mang ra khỏi quán, đẩy mạnh vào trong xe.

Suốt quá trình, thụ đều trầm mặc. Cậu mới chỉ là một thiếu niên 18 tuổi vừa vào đại học, còn công đã tiếp nhận gia nghiệp rồi.

Đối với việc người trong nhà sắp xếp cho mình đối tượng quá nhỏ tuổi, công vốn cũng không phản đối gì.

Nếu như hợp ý, công không ngại chờ mấy năm.

Thế nhưng thụ như vậy khiến anh thật khó chấp nhận.

Dù sao việc tùy tiện giải phóng tin tức tố của mình như này cũng quá mức ngả nón. Người trẻ tuổi kích động anh có thể hiểu được, nhưng không có nghĩa là anh thích.

Thụ ôm áo khoác công, ngồi cuộn tròn phía sau. Cậu lén lút cọ má vào cổ áo công, thích đến tâm đều mềm nhũn.

Cậu không biết công lại đang lấy điện thoại di động nhắn cho người trong nhà nói không hài lòng, không hy vọng gặp lại thụ.

Người không biết không sợ, thụ cố gắng tỉnh táo lại, khôi phục nét mặt thận trọng còn có chút hưng phấn mơ hồ, ngẩng cằm nói với công: “Chúng ta mới chỉ gặp lần đầu, anh đã nhốt tôi trong xe thể này, thật quá bất lịch sự.”

Cậu giương mắt nhìn, thấy công đang nhìn mình qua kính chiếu hậu. Tuy rằng hoảng hốt nhưng thụ vẫn không tránh né.

Một lúc sau trợ lý của công xách theo túi đồ vội vàng chạy tới. Công mở cửa sổ nhận đồ, cảm ơn trợ lý xong, lúc này mới quay người đưa đồ cho thụ nói: “Lần sau nhớ tự bảo vệ bản thân cho tốt. Ngày hôm nay chỉ đến đây thôi. Tôi đưa cậu về.”

6. Chương 6

Người đó cũng là O, đã có A định mệnh, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Hiện tại tình cảm của bọn họ rất tốt, thụ nhìn mà ước ao.

Giải phóng tin tức tố của mình là phương pháp tiểu O dạy thụ. Tiểu O nói căn bản không có A nào chống cự được loại mê hoặc này.

Trừ phi độ khớp quá thấp. Đây cũng có nghĩa hai người không thích hợp bên nhau.

Thụ vẫn cảm thấy lần đầu tiên gặp mặt kia rất tốt, không nghĩ tới công trở về lại tỏ ý không muốn tiếp tục.

Người làm mai uyển chuyển trình bày cho cha mẹ thụ nghe. Mẹ thụ tức giận nắm chặt tay thụ, nói bảo bố nhà chúng ta còn có nhiều người khác muốn, không cần tên đàn ông đó.

Vốn hai người cũng không thích hợp.

Thì ra cha mẹ thụ đã sớm kiểm tra tin tức tổ của thụ và công, chỉ có 5% thích hợp.

Thụ nhìn tờ kiểm tra, quay đầu đi lên lầu, để lại cha mẹ thụ hai mặt nhìn nhau không hiểu gì.

Công bên này đã sớm quên đối tượng hẹn hò hôm đó.

Công ty công gần đây có một hợp đồng lớn cần anh giám sát.

Sau khi ký hợp đồng, công một thân uể oải từ nước ngoài trở về. Vừa tới cửa biệt thự đã thấy có người lén lút lút nằm bò trên cổng chính, ý đồ xuyên qua song sắt nhìn ngó bên trong.

Công dừng xe ở ven đường, không mở cửa bãi đỗ xe.

Anh bước nhanh tới trước cửa, tóm lấy tên trộm nhỏ. Người kia không đề phòng, lại thấp hơn công một cái đầu, bị công dùng lực kéo một cái liền ngã vào trong lòng ngực anh.

Suy nghĩ đầu tiên của công là thật mềm.

Đến khi tên trộm xoay người lại, ánh đèn đường chiếu sáng đôi mắt đang tròn lên vì kinh sợ của đối phương, ý nghĩ thứ hai của công lại là

Còn rất đẹp.

Tên trộm xinh đẹp, mềm mềm này chính là thụ. Thụ ôm cái túi giấy, ngửa đầu nhìn công.

Công từ trong ký ức nhớ ra mặt thụ. Dù sao khuôn mặt như vậy rất khó quên.

Công hít hít mũi, lại không dùng thuốc ức chế.

Khuya như vậy, một O xinh đẹp, cả người toả ra tin tức tổ dụ hoặc như này lại một thân một mình ở trên đường, đây không phải là muốn chết hay sao?

Nếu như lần trước công chỉ là không thích, thì bây giờ anh tức giận rồi.

Công lùi lại vài bước, lạnh mặt nói: “Không phải lần trước tôi đã cho cậu một bình phun sương ức chế rồi sao? Tại sao không dùng?”

Thụ ngẩn người, theo bản năng nâng tay lên ngửi một cái, lúng túng nói: “Anh không thích sao...” Đúng

rồi, cậu và anh độ khớp quá thấp, sao có thể thích đây...

Công nhú mày, vấn đề căn bản không phải là có thích hay không đi.

Công nhìn xung quanh: “Người nhà cậu đâu? Để họ tới đón cậu về đi.”

Thụ ôm chặt túi giấy, mím môi không nói.

Công bắt đắc dĩ. Anh đến cùng vẫn là không thể để thụ ở trên đường không quản. Tuy rằng vào nhà một A độ thân cũng không tốt, nhưng vẫn hơn nguy hiểm ở bên ngoài.

Công thở dài, nói: “Cậu đợi một chút.”

Sau khi chạy xe lại đây, công mở cổng ra, nói với thụ: “Cậu ở đây đợi người nhà đến đón.” Thụ bất mãn định mở miệng, liền nghe công nói: “Tôi đã gọi điện thông báo cho họ. Họ rất tức giận, cho nên tôi nghĩ hiện tại cậu nên tính toán một lát nên giải thích với họ thế nào đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thụ xệ xuống, ủ rũ.

7. Chương 7

Cơ mà đây thực sự là lần đầu thụ thành công thủ ở nhà công. Bởi vì người bên cạnh cậu không ai đồng ý cậu theo đuổi công như này.

Ngay cả người bạn là O kia cũng kêu thụ từ bỏ.

Bởi vì cậu cùng công độ khớp quá thấp. Người này đã định sẵn sẽ không bị cậu hấp dẫn.

Coi như là nhất thời ý loạn tình mê, sau rồi công cũng sẽ yêu người khác.

Cho nên thụ chỉ có một mình tác chiến.

Không nghĩ tới vừa mới canh cửa, công liền trở về. Cho nên có đôi lúc duyên phận thật sự rất kỳ diệu.

Phòng của công thoát nhìn cũng giống phòng người khác, sạch sẽ, ấm áp.

Công chuẩn bị cho thụ một đôi dép lê bông xù. Thụ nhìn chăm chăm đôi dép rõ ràng không thể là của công, biểu cảm trên mặt một lời khó nói hết.

Công quay đầu nhìn lại, không khỏi bật cười. Bộ dạng thụ thoát nhìn thật giống như nếu bây giờ thụ có một cái đuôi, nhất định lông trên đó dựng thẳng hết lên rồi.

Công không tự chủ được, lẩm mồm một câu: “Đây là dép của em tôi. Không có đồ mới, cậu dùng tạm đi.”

Thụ một giây trước còn trợn trừng mắt, giây sau đã phớt phớt như gió xuân, khẽ mím môi cười, khéo léo thay dép lê, ngồi xuống sô pha màu xám trong phòng khách.

Thụ rất trắng. Bởi vì là O nên người khá nhỏ nhắn. Mắt cá chân trắng gầy thò ra ngoài ống quần, ẩn vào bên trong dép lê. Tầm mắt công dừng ở chỗ đó một lúc rồi rời đi.

Chờ đến khi cả phòng ấm áp lên, thụ bắt đầu hắt xì. Cái này tiếp cái kia, lỗ mũi và viền mắt đều đỏ.

Lúc công vừa trở về, tuyết còn đang rơi. Anh rót một chén trà nóng, thụ còn chưa uống đã lại hắt xì liên mấy cái.

Có lẽ là không muốn mất mặt ở trước người trong lòng, cậu cố nhịn xuống, bịt mũi xoa xoa một chút, nhịn đến nước mắt lưng tròng.

Thoạt nhìn có chút đáng thương.

Công nói chuyện chính: “Cậu hôm nay tới đây làm gì?” Thụ vội vàng đưa túi giấy ra, giọng ồm ồm: “Áo khoác hôm trước anh cho em mượn, em đã giặt sạch rồi.”

Công lịch sự cười, ánh mắt lại không có mấy phần ấm áp: “Cậu hẳn phải biết, tôi không có ý kết thông gia.”

Công nói thẳng như vậy khiến thụ cúi đầu trầm mặc. Sau đó lại hắt xì một cái.

Công không đành lòng. Khách nhân đã khó chịu như vậy, anh không có khả năng giả vờ như không thấy. “Bị cảm lạnh sao? Để tôi đi nâng nhiệt độ.”

Thụ lắc đầu, ngẩng mặt lên nói nhỏ: “Em...chờ quá lâu. Tuyết đọng trên quần áo, có hơi ướt.”

Trên thực tế, đâu phải chỉ hơi ướt. Thụ cởi áo khoác ra, quần áo trong cùng cũng đều ướt, dính hết lên người.

Công bắt đắc dĩ đỡ trán, do dự mãi, cuối cùng vẫn là tình cảm chiến thắng nguyên tắc.

Theo lý thuyết, anh để cho một O độc thân vào nhà là đã phá hoại quy củ. Bây giờ còn tính cho cậu mượn quần áo và phòng tắm. Anh thật không muốn, này quá ám muội.

Nhưng dù sao thụ mới chỉ mười tám, lại đang lạnh đến mức run lẩy bẩy.

Công thở dài. Mà tới khi thụ mặc bộ quần áo mới đi xuống, anh liền hối hận.

Công cao 190cm, thụ chỉ tầm 178cm. Thụ mặc quần áo công, cổ trễ xuống, lộ ra một mảnh thịt trắng xoá.

Trong lò vi sóng có sữa bò công đang hâm nóng. Thụ giống như không muốn phiền công, tự mình đi lấy.

Công vội nói: “Cẩn thận nóng.”

Thụ dừng động tác lại, kéo hai ống tay áo che lòng bàn tay, lấy cốc sữa ra, cẩn thận từng ly từng tí nhấp một ngụm, quay sang công nở nụ cười ngọt ngào.

8. Chương 8

Công mở TV, nhìn chăm chăm kênh tài chính và kinh tế, không liếc thụ lấy một lần.

Thụ cùng công xem TV, cảm thấy thực sự tẻ nhạt. Công lúc xem TV sao lại giống y như cha cậu vậy.

Hai người cùng ngồi trên một cái sofa dài rộng rãi. Cậu có ý đồ dịch mông dựa vào công mà ngồi.

Nhưng mà cậu mới động mấy lần, đã nghe công lạnh nhạt bảo cậu ngồi yên. Cậu không dám dịch nữa.

Có lẽ là sau khi người tắm rửa, căn phòng trở nên ẩm hơn, nên mùi vị trong phòng không thoát ra ngoài được.

Mùi của thụ với mùi sữa tắm lan ra từng chút một khắp phòng. Công đứng dậy, vào trong kiểm đồ.

Thụ thấp thỏm, bất an ngồi chờ. Một lúc sau, công cầm bình thuốc ức chế đi ra.

Nhìn chăm chăm thụ phun thuốc xong, công mới như không thể nhận được nữa, nói: “Mấy người trẻ tuổi

các cậu rớt cuộc là nghĩ cái gì? Lúc học sinh lý đều ngồi chơi điện thoại di động à?”

Thụ bĩu môi. Hoàn toàn không có. Môn sinh lý bắt buộc cậu đạt điểm tối nha nhé. Nhưng bây giờ là đang theo đuổi chồng, không thể dùng thủ đoạn bình thường được.

Thụ nhìn lên, thấy công không có chút biểu hiện nào giống như bị dụ hoặc. Ánh mắt mơ hồ mang theo cảm giác ngọt ngào, rất không ủng hộ việc thụ làm.

Do dự một hồi, thụ giữa đầu nói: “Anh không thích em một chút nào sao?”

Công đứng, thụ ngồi. Cậu để lộ phần gáy yếu đuối ra trước mặt công.

Cổ cậu rất trắng, một bàn tay có thể nắm trọn. Đường nét gáy kéo đến trong cổ áo, còn có xương quai xanh xinh đẹp.

Công nhú mày càng chặt, hầu kết giật giật, dời tầm mắt, cứng rắn nói: “Không thích.”

Thụ khốn quẫn nói: “Tại sao? Là vì tin tức tố của em không đủ hấp dẫn anh sao?”

Công đi mấy bước, kéo dẫn khoảng cách với thụ, ngồi xuống sô pha, có chút giễu cợt nói: “Cậu cảm thấy yêu thích chính là nửa đêm cậu không dùng thuốc ức chế xuất hiện ở cửa nhà tôi, sau đó tiện thể tắm ở chỗ tôi, mặc quần áo của tôi rồi hỏi tôi có thích hay không? Tôi sẽ vì bản năng lựa chọn cùng cậu, hoặc là làm một pháo?”

Thụ bị lời nói của công làm tổn thương, cắn răng, mím môi, rớt cuộc biết đâu là vấn đề.

Cậu vốn thông minh, chỉ là lúc đối mặt với công, tâm tình không chế đầu óc, không đủ lý trí thôi.

Công không thích cậu ngả ngớn. Thậm chí việc cậu không khống chế tin tức tố cũng là việc công không ưa.

Huống chi bây giờ cậu làm một đồng chuyện, đều là tự hạ thấp chính mình, quá hèn hạ.

Cậu lúc này mới tìm về lý trí.

Nhưng cũng không kịp rồi, công đã xem thường cậu. Ấn tượng ban đầu quá gay go.

9. Chương 9

Lần thứ ba gặp mặt, đã là hai tháng sau.

Anh lái xe về nhà, lại phát hiện trước cửa nhà mình có một người đang ngồi xổm.

Đèn xe chiếu vào người đó, công liền nhận ra thụ.

Tình huống của thụ rất không ổn. Mặt không có chút máu, trên cổ quần băng vải. Công căng thẳng, cảm thấy cực kỳ tức giận.

Anh đoán thụ gặp chuyện không may, cũng vì thế mà nổi giận.

Này có lẽ là bản năng bảo vệ O của A, hoặc là nói, trong mắt công thụ vẫn còn trẻ con, giống như em trai mình.

Anh nhìn thấy cổ thụ bị quần băng. O dùng băng quấn cổ, khẳng định tuyến thể gặp vấn đề.

Hai bên tình nguyện kết hợp sẽ không đả thương đến mức phải dùng băng vải.

Trừ khi là bị cưỡng hiếp.

Công ngay cả xe cũng không kịp tắt máy, xuống xe, đứng ở trước mặt thụ.

Thụ ngẩng mặt nhỏ lên, cẩn thận gọi tên công. Công hít một hơi thật sâu. Anh cũng không dám gọi điện thoại cho nhà thụ.

Nhờ đâu chuyện đúng như anh nghĩ, vẫn là để thụ tự nói với người trong nhà tốt hơn.

Mà cái tên rác rưởi cưỡng bức thụ kia, anh cũng không ngại dùng thể lực nhà mình xử cho hắn một trận.

Chính bản thân công cũng hơi kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ vì một người chỉ mới gặp mặt ba lần mà tức giận như thế.

Có điều trước mắt công cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều. Anh cũng không hỏi nhiều, đây là sự chu đáo của anh.

Đối với việc công trở nên dịu dàng, thụ vô cùng kinh ngạc.

Cậu nghĩ, thì ra đây chính là mị lực của tin tức tố sao? Khiến cho công có cảm giác với cậu.

Công cẩn thận kéo thụ lên, dẫn vào phòng. Thụ đói bụng, công liền xuống bếp làm spaghetti.

Thụ vui vẻ ăn đến miệng đầy mỡ. Cậu thực sự là đói bụng rất lâu rồi.

Cậu dùng tiền tiết kiệm để mua thuốc men, tốn rất nhiều. Ở bệnh viện mấy ngày tiền đã hết sạch.

Cậu không dám về nhà, chỉ có thể đi ở nhờ nhà tiểu O.

Nhưng tiểu O vừa vặn đang tiến vào thời kỳ phát tình. Thụ không tiện ngồi ở trong căn phòng tràn đầy mùi vị ấy, liền ra ngoài đi dạo, tiện thể đến gần nhà công đi một vòng.

Biết đâu còn có thể ở đây gặp mặt một lần.

Ai ngờ điện thoại di động với ví tiền đều bị trộm mất trên xe buýt.

Thụ xuống xe, đi tới trước nhà công rồi mới phát hiện chuyện này.

Cậu không biết làm thế nào để về. Không còn cách nào khác, đành ngồi xổm trước cửa chờ công.

Cậu vừa mới ăn no, công liền nhỏ giọng hỏi: “Có cần báo cho người nhà đến đón cậu không?”

Thụ nghe đến người trong nhà, ánh mắt vô cùng hoảng loạn, thậm chí hối hận mình đã đến nhà công. Cậu nào dám trở về. Cậu bây giờ còn chưa bình phục, bị người nhà trông thấy bộ dáng này, không nổi giận mới lạ.

Thụ hoang mang lắc đầu, làm động đến vết thương trên gáy, nước mắt ngay lập tức trào ra.

Nhưng mà bộ dáng cậu như thế này, trong mắt công lại thành một đứa nhỏ đáng thương bị oan ức lớn, không muốn để người trong nhà biết.

Công vội nói: “Được được, không có việc gì. Không muốn về thì không về. Chỗ tôi có phòng cho khách.”

Thụ thiếu chút nữa phun đồ trong miệng ra, bởi vì công nguyện ý cho cậu ở lại.

Cậu ngơ ngác nhìn công, nghĩ thầm, thì ra đây chính là sức mạnh của bản năng. Người như cậu, bởi vì tình cảm mà thích công quả nhiên là kỳ quái.

10. Chương 10

Phòng cho khách trông không giống như không có người ở. Đệm chần màu xanh da trời, còn có một đôi găng tay bóng chày và một trái banh.

Trên ghế thậm chí còn treo một cái áo khoác. Đây rõ ràng là một vị khách thường xuyên ở lại.

Khách là em của công, cũng là A. Căn phòng này để cho thụ ở thật ra cũng không tốt lắm. Nhưng cũng không thể để thụ ngủ ở phòng của công hay phòng khách được.

Công chỉ dành tranh thủ lúc thụ tắm rửa dọn dẹp phòng, đổi ga giường mới.

Thụ ở lại nhà công. Bởi vì không có điện thoại, chờ tiểu O qua thời kỳ phát tình mới phát hiện đã ba ngày thụ không về nhà.

Điện thoại di động thì tắt, người không thấy đâu, dọa tiểu O hoảng hốt, lại không dám tới nhà thụ tìm.

Cũng may thụ lo tiểu O đi tìm nên nói với công mình phải quay về trường học.

Công đồng ý. Anh thấy cậu chậm rãi ăn nửa cái bánh mì xong liền để đĩa xuống, không khỏi nói: “Ăn thế là xong?”

Thụ liếc công một cái, sau đó cau mày ăn nốt nửa miếng còn lại, lại uống thêm một cốc to sữa bò.

Sau công lại nói, cũng bởi vì ăn quá ít, lớn lên quá gầy, mới bị người bắt nạt.

Thụ cảm thấy mùi mờ. Không có ai bắt nạt cậu, cũng không có ai dám bắt nạt cậu.

Nhưng mà công đây là đang quan tâm cậu, cậu rất hưởng thụ. Mấy ngày nay công đối với cậu quá tốt rồi, làm cậu vừa hoảng loạn vừa vui sướng.

Hoảng loạn vì giả cuối cùng vẫn là giả, nếu như công phát hiện...

Vui mừng chính là, công quan tâm cậu, trong mắt có cậu.

Tâm lý thụ rất mâu thuẫn. Nhưng thụ chưa từng nghĩ tới sẽ thẳng thắn. Nếu như cậu nói cho công, công khẳng định sẽ cho là cậu điên rồi.

Nào có ai sẽ vì đối tượng hẹn hò mà đi làm phẫu thuật lớn như vậy. Đây là gánh nặng lớn, quá sức chịu đựng của con người.

Công đưa thụ đến cửa trường học, do dự một chút: “Cậu...” Anh nghĩ thụ chịu quay về trường chính là muốn về nhà.

Thụ chấp nhận về nhà, anh không có ý kiến. Hơn nữa mấy ngày thụ ở lại nhà mình, tuy với anh không có gì bất tiện nhưng cũng không quá tốt.

Kỳ thực công bây giờ có chút tự giận mình. Nguyên tắc của anh từng cái từng cái bị thụ phá vỡ.

Ví như thư phòng của anh, vốn là không thích có người khác tiến vào. Mà mấy ngày nay, lúc anh làm việc, thụ sẽ nằm trên sa lông thư phòng đọc sách.

Mặc dù không phát ra âm thanh gì đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người lớn như thế, muốn giả không thấy cũng không được.

Thế nhưng chỉ cần thụ vô cùng đáng thương nói với anh, một người rất buồn chán, anh lại không thể nhẫn tâm đuổi người ra ngoài.

Anh đoán là thụ đang sợ hãi. Trải qua chuyện kia, thụ không có cảm giác an toàn.

Những ngày qua anh vẫn muốn đưa thụ đi bác sĩ.

Anh thật sự sợ mấy người trẻ tuổi không có thường thức sinh lý này, bởi vì da mặt mỏng, lưu lại di chứng có hại cho thân thể.

Hơn nữa cái người đã bắt nạt thụ kia, thụ không mở miệng, công cũng không thể nào biết được.

Ai ngờ thụ mở cửa xe xong lại quay sang cười nói: “Anh hôm nay tan làm đến đón em được không? Gần trường em có quán mì, ăn cực kỳ ngon.”

Công không có hứng thú với quán ăn ấy, nhưng nhìn thụ đứng dưới ánh mặt trời xoa mái tóc mềm mại bị phơi nắng màu, ánh mắt mong chờ

Anh lại như bị quỷ ám, không từ chối, gật đầu.

11. Chương 11

Thụ cũng biết lần này mình sai, ôm eo tiểu O cầu tha thứ.

Lúc tiểu O biết được mấy hôm nay thụ đều ở nhà công, tâm tình phức tạp, nhìn thụ từ trên xuống dưới: “Anh ta không chiếm tiện nghi của cậu chứ?”

Thụ ngồi co ro trên sofa, cảm giác lên gối, thở dài: “Tớ thật ra lại muốn được như vậy.”

Công không thể chính nhân quân tử hơn. Đừng nói chiếm tiện nghi, lúc bình thường ngay cả chân tay tiếp xúc cũng không có.

Tiểu O nghe thụ nói như thế, không khỏi tắc lưỡi: “Ồi, bây giờ còn có lão đàn ông cấm dục như vậy sao.”

Thụ tức giận, liếc tiểu O một cái: “Anh ấy không phải lão. Anh ấy chỉ hơn tớ có 5 tuổi thôi. Còn có tám khối cơ bụng đấy.”

Tiểu O vừa nghe thụ nói thế, lập tức dùng ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm cậu, đổi câu hỏi: “Có phải cậu chiếm tiện nghi anh ta không?”

Luyện tám khối cơ bụng đều biết, có phải là lén nhìn người ta tắm? Thụ đỏ mặt một chút, ánh mắt lấp lánh, kệ cho tiểu O ép hỏi thế nào cũng không nói.

Tám khối cơ bụng là chuyện từ lúc công cứu thụ khi xưa. Lúc đó công ôm thụ từ chỗ bị nổ tung đi ra, lưng bị mảnh vỡ găm vào, máu chảy không ngừng.

Bác sĩ nhanh chóng cắt quần áo công, lộ ra một thân nhiễm máu.

Thụ nhìn chằm chằm cơ thể trần ngập khí phách đàn ông của công, máu cùng mồ hôi theo đường cong cơ thể chảy xuống. Tối hôm đó, thụ mộng tỉnh.

Nghĩ tới đây, thụ then thùng muốn nổ tung.

Tiểu O biết buổi tối công sẽ tới đón thụ, thực ra không quá đồng ý thụ ở tại nhà công.

Nhưng là thụ yêu công như vậy, cậu cũng không có cách nào khuyên nhiều.

Thụ hôm nay về là vì có chuyện, cậu phải đi bệnh viện cắt chỉ. Cậu cần tiểu O cùng đi, nhưng tiểu O buổi chiều có tiết, nên để tiểu A đi thay.

Tiểu A là học đệ của thụ, cũng rất thân.

Hai người đi bệnh viện một chuyến, bác sĩ kiểm tra đường khâu của thụ, khôi phục khá tốt, chỉ là có chút viêm.

Lấy xong thuốc giảm nhiệt với thuốc mỡ tiêu viêm, tiểu A cùng thụ đi về. Mới vừa đến cửa trường học, tiểu O đã gọi điện tới, nói hai người chờ cậu.

Cậu tan học sẽ đến gặp hai người. Cậu cũng muốn xem công trông như thế nào.

Tiểu A chiều tiểu O, thật sự nghiêm túc ở cửa trường học đợi.

Thụ đi mua bốn cốc trà sữa, một cốc tất nhiên là cho công. Cậu vừa đưa một cốc cho tiểu A liền cảm thấy sau gáy đau nhói.

Cơn đau đến bất chợt, là di chứng phẫu thuật, bác sĩ đã nói trước cho thụ rồi.

Cho dù vậy, thụ vẫn đau vô cùng. Tiểu A vội vàng đỡ thụ ngồi xuống bên cạnh bồn hoa, vén tóc cậu lên, muốn mở băng gạc ra kiểm tra.

Tiểu A vừa đặt tay lên cổ thụ liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân gấp gáp. Một giây sau, tiểu A còn chưa thấy rõ người tới đã bị đám một cái lên mặt, ném vào bên trong bồn hoa.

Tiểu A bùm mặt định thần nhìn lại, thấy thụ đầy mặt kinh ngạc, bị người kéo về phía sau.

Đó là một người đàn ông cao to mặc âu phục, sự tức giận và uy thế mạnh mẽ của đối phương áp chế tiểu A hoàn toàn.

Bản thân tiểu A cũng vô cùng ưu tú, là một A có độ tinh khiết huyết thống rất cao. Nhưng người đàn ông trước mắt so với cậu lợi hại hơn nhiều.

Cậu thậm chí cảm thấy có một hàm răng sắc nhọn của mãnh thú đặt ở trên cuống họng mình, cảm giác uy hiếp ấy khiến người ta sợ hãi.

Lúc tiểu O đến cửa trường học liền thấy người đàn ông của mình ôm mặt sững tấy ngồi ở cổng trường.

Tiểu O hoảng sợ, trực tiếp hỏi: “Người đâu?”. Tiểu A bùm mặt: “Anh ấy bị đưa đi rồi. Hẳn là đối tượng hện hò của anh ấy, giống như đã hiểu lầm cái gì đó.”

12. Chương 12

Anh kéo thụ đi, may là thụ phối hợp. Nếu như thụ phản kháng, lại khiến trách hành động đánh người của anh, anh cảm thấy mình cần phải... Mà thôi, công không nghĩ tiếp giả thiết này.

Trên thực tế, chờ hai người lên xe xong thụ mới cẩn thận nói: “Cậu ấy là bạn trai của bạn em... Anh đánh cậu ấy, bạn em có lẽ sẽ tức giận.”

Công đỡ vô lăng, nhìn thụ hồi lâu mới nói: “Hôm nay cậu đi bệnh viện.”

Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định.

Băng gạc trên cổ thụ đổi thành mảnh nhỏ. Hơn nữa trên tay thụ còn cầm một túi nhựa, bên trong đều là thuốc.

Nghe công hỏi, thụ liền giấu túi ra phía sau, giấu đầu hở đuôi.

Thấy động tác của thụ, công thở dài: “Cậu ta là người kia sao?”

Thụ khó hiểu: “Người nào?”

Công: “Người bắt nạt cậu?”

Thụ: “Hả?”

Thấy thụ vẫn một mặt mờ mịt, công kiên nhẫn nói: “Cổ của cậu, không phải là bị người cắn sao? Tuyến thể cậu xảy ra vấn đề, mùi cũng thay đổi.”

Thụ đầu tiên là tròn tròn mắt, sau đó đang muốn điên cuồng lắc đầu, lại ngừng lại.

Đúng là tuyến thể cậu xảy ra vấn đề, nhưng cậu quên mất, ngoại trừ làm phẫu thuật, còn có một khả năng, chính là bị đánh dấu.

O sau khi bị đánh dấu thì tin tức tổ cũng bị ảnh hưởng, mùi vị thay đổi. Mà thứ mùi này, là tin tức tổ của bản thân O dung hợp với tin tức tổ của người đánh dấu, tạo thành tin tức tổ mới.

Công biết mùi tự nhiên của thụ, cũng biết hiện tại mùi của cậu thay đổi.

Cậu nên làm thế nào bây giờ? Nên nói như thế nào?

Thừa nhận mình giở trò bịp bợm? Hay thừa nhận bị người chiếm tiện nghi?

Bất luận là cái nào cũng đều giống như tự tìm đường chết...

Thấy thụ nói không nên lời, công an ủi: “Không sao, bây giờ thực hiện phẫu thuật loại bỏ đánh dấu rất đơn giản, cậu không cần lo lắng.”

Công vừa dứt lời, thụ đột nhiên cúi đầu vọt tới, ôm chặt lấy eo công.

Công sửng sốt, còn chưa đẩy người ra đã nghe thụ rầu rĩ nói: “Em thích anh, rất thích, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã thích rồi.”

Thật ra công mơ hồ có thể đoán ra được chuyện này, nhưng vẫn luôn không làm rõ. Hơn nữa tình huống của thụ đặc thù, ngoại trừ giữ khoảng cách, anh cũng không thể làm gì khác.

Nhưng hiện tại thụ thẳng thắn rồi, công nên làm thế nào...

Thụ không biết tâm tình phức tạp của công, chỉ nói: “Anh sẽ ghét bỏ em sao? Xem thường em sao?...”

Công ngay lập tức trả lời: “Sao lại thế, cũng không phải cậu sai.”

Thụ ngẩng mặt, hai mắt ướt nhẹp, cố gắng gượng cười nói: “Thôi, cũng là em cưỡng cầu. Em không muốn trở về cùng anh, em phải về nhà.”

13. Chương 13

Thụ đi thật xa mới quay đầu nhìn lại, không có ai đuổi theo. Trên mặt cậu có chút mất mát, nhưng rất nhanh đã phần chấn lại.

Cậu suy nghĩ thật kỹ, vết thương trên cổ nên làm sao cho toàn vẹn.

Thụ một mình đi đến quán mì, gọi một bát, chịu đựng cái cổ đau đớn chậm rãi ăn.

Vừa ăn được mấy miếng, ghế đối diện liền có người ngồi.

Thụ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thấy công liếc thực đơn trên tường, gọi một bát giống cậu.

Thụ vội vàng nuốt miếng mì trong miệng xuống, nhất thời không biết nói gì, dùng đũa đảo loạn mì trong bát.

Công liếc nhìn thụ, làm mặt nghiêm túc: “Không phải nói sẽ mời tôi ăn ngon à? Kết quả lại để tôi lại chạy mất.”

Thụ nháy mắt một cái, không nói gì.

Công tiếp tục nói: “Tôi dù sao cũng cho cậu ở nhờ một thời gian, chưa nói cảm ơn đã đi sao?”

Thụ nghĩ tới ban nãy mình tỏ tình, người này còn chưa trả lời, bây giờ ngồi đây cũng không hề nhắc đến chuyện đó.

Thụ vốn còn đang vui vẻ vì công xuất hiện ở đây, bây giờ lại không hiểu vì sao có chút tức giận. Thụ vừa giận một cái là cảm xúc trong mắt đã không giấu được, thể hiện hết ra ngoài.

Công nhìn thụ, nghĩ thầm, đúng là người trẻ tuổi.

Anh cảm thấy thụ chỉ là yêu thích nhất thời, nhưng anh đặt kết hôn làm tiền đề mới quyết định làm quen.

Vốn vì tuổi tác của thụ, anh cảm thấy đại khái lần kết thân này không thành.

Không nghĩ đến đứa nhỏ này lại coi trọng mình. Mới chỉ gặp mặt mấy lần đã nói thích.

Từ trước đến nay, thứ tình yêu cuồng nhiệt ấy chưa từng xuất hiện trên người công.

Bởi vì lý trí quá mức, cho nên bất kể là lúc trước trong quân đội hay công việc bây giờ, anh đều có thể xử lý rất tốt.

Anh có thể xác định được cảm xúc của người khác, biết thụ thực sự thích mình.

Mà mấy chuyện như yêu đương, quá mức tâm tình hoá. Thụ còn nhỏ, sau này có thể sẽ gặp được người càng tốt hơn, tới lúc đó có khi lại chê công khô khan, không thú vị.

Điểm khác biệt của họ, là một người suy nghĩ quá nhiều, một người suy nghĩ quá ít.

Một người quá lý trí, một người quá kích động.

Suy nghĩ của công, thụ không biết.

Cậu nghe công hỏi xong liền nói cảm ơn. Nói xong lắc lắc đầu, ăn vài đĩa mì, vẫn không cam lòng nói: “Lời em vừa nói ở trên xe, anh...” Anh vẫn chưa cho em câu trả lời đấy.

Có phải cho dù em bị người đánh dấu, anh cũng không chê?

Em nói thích anh, anh cảm thấy thế nào?

Công như là hiểu rõ lời thụ chưa nói hết, nói: “Lúc đầu tôi rất tức giận, bởi vì cậu có thể bị người cưỡng bức. Nhưng đó là do tôi quen biết cậu, coi như kết thân không thành, cũng xem cậu như em trai.”

Anh dừng một chút, nói tiếp: “Mà đây tất nhiên không phải câu trả lời cậu muốn. Cậu muốn đặt giả thiết cùng tôi đúng không? Muốn tôi dùng thân phận người đàn ông của cậu để tỏ thái độ.”

Thụ bị lời công nói làm hoang mang, một lúc lâu sau mới chật vật gật đầu.

Lại nghe công nói: “Tôi nghĩ giả thiết này sẽ không tồn tại. Bởi vì chúng ta không ở bên nhau. Không có giả thiết, tôi cũng không thể cho cậu đáp án cậu muốn.”

14. Chương 14

Công nói không thể cho cậu giả thiết này, chính là không thích cậu.

Tuy rằng ngay từ đầu thụ đã biết công không thích mình, nhưng nhiều chuyện xảy ra như vậy, thụ cho là tâm tình công cũng có chút thay đổi.

Cậu đau khổ bỏ đĩa xuống, nghiêm túc nhìn công nói: “Tại sao không thể? Anh không thể bên em, tại sao lúc trước lại đồng ý gặp mặt?”

Công bị hỏi ngây ngẩn cả người, dừng một chút mới chậm rãi nói: “Chúng ta môn đăng hộ đối, điều kiện của cậu cũng không tệ.”

Thụ cau mày: “Chỉ vì như vậy?” Gáy cậu lại bắt đầu đau, cơn đau này giống như một cái tát vào mặt cậu, nhắc nhở cậu đã từng kích động và ngu ngốc đến mức nào.

Mũi thụ chua xót, rồi cuộc là bị mọi người nuông chiều từ nhỏ. Nếu như chuyện cậu lén làm phẫu thuật bị mẹ phát hiện, mẹ cậu khẳng định sẽ ngắt mất.

Cậu sẵn sàng chịu trách nhiệm, một lòng yêu thích, vì công làm phẫu thuật, nhưng công vẫn không yêu cậu. Cậu phải làm sao đây?

Thụ cảm thấy bất lực, viền mắt đỏ lên, nhưng không khóc.

Thụ cầm lấy chén nước, uống ực một hơi, lại khí thế mười phần đặt chén lên bàn: “Tại sao không thể bên em? Không phải anh rất thích ngoại hình của em sao?”

Công không chỉ một lần ngăn người nhìn khuôn mặt cậu. Cậu biết hết.

Trước đây cậu chỉ giữ mấy chi tiết nhỏ này ở trong lòng, âm thầm đắc ý. Bây giờ lại nhìn không nổi rồi.

Công dừng một chút, rất thản nhiên gật đầu: “Đúng vậy, tôi rất thích khuôn mặt cậu.”

Thụ ôm tay, nhú mày: “Thế thì còn vấn đề gì nữa?”

Công chưa từng thấy dáng vẻ này của thụ. Thụ trước nay ở trước mặt anh đều là một bộ vừa đáng thương vừa đáng yêu, giống như thỏ nhỏ.

Dáng vẻ thách thức, thận trọng như này, có vài phần giống với lần đầu tiên gặp mặt.

Công từ từ nở một nụ cười hứng thú mà ngay cả chính bản thân anh cũng không biết, nói: “Cậu quá nhỏ.”

Thụ lấy một tờ khăn giấy, chậm rãi gấp lại, lau khoé môi.

Hành động của cậu chậm mà dễ nhìn, công theo bản năng dừng ở môi của cậu, thấy đôi môi xinh đẹp khép mở, phun ra mấy lời nói kinh người: “Mười tám thì sao? Coi như cùng em lên giường anh cũng không bị bắt, sợ cái gì.”

Công bị ghen, ho khan nửa ngày mới nói: “Tôi không phải ý này.”

Thụ ném giấy ăn xuống bàn, nhìn vẻ lúng túng hiếm có của công: “Ồ, anh không chỉ việc làm tình? Tuổi này cũng không ảnh hưởng em kết giao, anh còn do dự cái gì, nói ra hết đi.”

Công thật vất vả mới nhịn được, cười khỏ nói: “Tôi nói chuyện kết hôn. 22 tuổi mới là tuổi kết hôn hợp pháp. Cậu có thể đảm bảo đến lúc đó vẫn còn thích tôi sao? Quyết định quá sớm, với cậu với tôi đều không

tốt.

Hơn nữa đối với O không công bằng. A có thể ký hiệu O, ký hiệu này ảnh hưởng tới O cả đời.

Dù cho hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, có thể xóa đi ký hiệu của A, nhưng vẫn để lại di chứng nhất định.

Huống chi thụ cũng không phải lần đầu tiên đi làm phẫu thuật xóa ký hiệu.

15. Chương 15

Bọn họ cuối cùng cũng không thể nói chuyện xong. Công nhìn thụ tức giận ăn hết bát mì, hỏi: “Cậu thật sự muốn về à?”

Mắt thụ sáng lên: “Anh không muốn em về?”

Công chính trực đáp lại: “Cậu vẫn là về nhà thì tốt hơn.”

Thụ mất hứng, trên mặt thay đổi đủ loại biểu tình, rất thú vị.

Công cười, nhin không được chạm vào tóc thụ.

Những ngày qua công không phải chưa từng chạm qua. Cảm xúc trước sau như một, rất tốt.

Thụ ăn mì xong, công chờ thụ đi về. Nhưng mà thụ đâu dám, về nhà bắt quá là cậu mượn cớ mà thôi.

Cậu không ngờ công lại muốn chờ cậu, thế là luôn miệng giục công rời đi.

Lúc này công ty công cũng gọi điện thoại tới, công đành phải đi trước. Trước khi đi, công quay đầu lại nói với thụ: “Lần sau gặp lại, tôi mời cậu ăn cơm.”

Thụ vui vẻ gật đầu, có lần sau là có cơ hội, này cũng là biểu hiện của việc công đã thả lỏng.

Cha mẹ thụ tìm đến rất nhanh, cũng biết việc thụ đã làm.

Mẹ thụ giận dữ, cha thụ cũng bị thụ làm cho sợ hãi.

Thụ bị cấm túc, bị đưa đi bệnh viện kiểm tra tuyến thể.

Cha mẹ thụ đương nhiên hy vọng có thể khôi phục lại tuyến thể cũ, nhưng tuyến thể cũ ở đâu chỉ mình thụ biết, thụ không chịu nói, cha mẹ thụ cũng không thể làm gì.

Cha mẹ thụ là số mệnh an bài, trước đó không phải chưa từng yêu ai. Nhưng gặp nhau rồi, họ mới biết yêu đương trước nay không đáng kể chút nào.

Mẹ thụ khổ sở khuyên nhủ, con còn nhỏ, quá kích động, đợi đến lúc gặp được người thích hợp con sẽ hiểu.

Thụ ôm gối, liều mạng chống cự: “Con không biết. Con chỉ biết là con thích anh ấy, chỉ cần anh ấy.”

Mẹ thụ thở dài, ra khỏi phòng, rưng rưng đi tìm chồng mình.

Bà nước mắt lưng tròng dựa vào ngực chồng: “Anh bảo phải làm sao bây giờ? Tiểu Thủ căn bản không biết mình đang làm cái gì. Coi như nó có thể bảo đảm mình toàn tâm toàn ý, nhưng thằng bé Mục gia kia thì sao? Sau này nó gặp được người yêu, con chúng ta phải làm thế nào?”

Cha thụ vỗ vai vợ: “Con trai Tiêu gia ta, muốn ai lại không thể. Đừng lo lắng, anh sẽ cùng Mục gia nói chuyện, sẽ không để Mục Lễ có cơ hội tổn thương con.”

Thụ không biết chuyện cha mẹ bàn nhau. Cậu ở trong phòng, ôm quần áo mặc ra từ nhà công cộ cộ, hít sâu một hơi, giống như có mùi của công vậy.

Không bao lâu sau, công phát hiện mấy hợp đồng mình đã bàn xong lại không tiến hành được nữa.

Công cố gắng cứu chữa, lại uống công vô ích.

Anh gọi điện thoại thật nhiều, cuối cùng cũng có người ý tứ nói cho anh biết, đây là ý của cha anh.

Công cúp điện thoại, trầm tư không nói.

Mấy ngày sau, công mang quà về nhà thăm mẹ, lại bị người cha vốn vẫn nhìn anh không vừa mắt gọi vào trong phòng.

Cha công ngồi ở phía sau bàn, dùng ánh mắt chăm chú nhìn anh, cuối cùng nói: “Thằng bé nhà họ Tiêu không phải thích mày sao, hẹn nó tới nhà ăn cơm đi.”

Thần sắc trên mặt công không thay đổi, tay trong túi quần lại đã nắm thành quyền, lộ cả gân xanh.

16. Chương 16

Mà cha công cũng về mặt ôn hoà, nói ngày xưa còn bế thụ trên tay, mà nay thụ đã lớn thành như vậy.

Thụ không biết sẽ đến nơi này, quà tặng không đem, lo lắng vô cùng. Cậu nhìn về phía công cầu cứu, công lại giống như không nhìn thấy, không đáp lại cậu.

Bầu không khí trên bàn cơm cũng không tệ lắm. Ngoại trừ công ít lời, ngay cả cha công cũng cùng thụ nói rất nhiều.

Sau khi ăn xong, mẹ công cùng thụ trò chuyện, nói ngày nào thích hợp, bọn họ cùng công sẽ đi chào hỏi Tiêu gia.

Thụ sợ hết hồn, mặt đỏ lên. Tuy rằng cậu không hiểu tại sao công đưa mình về nhà, nhưng sự thật cũng không phải như mẹ công nghĩ.

Cậu cụp mắt: “Có phải có hiểu lầm gì không ạ? Cháu và Mục Lễ... Kỳ thực không phải giống như hai bác nghĩ.”

Thật ra thụ vui muốn chết rồi, thậm chí còn cảm thấy công đưa cậu về nhà chính là ngầm thông báo.

Nhưng cậu không phải người không có mắt quan sát, cả buổi tối hôm nay, công nhìn qua rất lạnh nhạt. Thái độ này làm thụ tỉnh lại từ thụ sủng nhược kinh, phân tích tình huống trước mắt.

Cậu đoán có phải mấy ngày mình ở tại nhà công đó đã bị cha mẹ công phát hiện rồi không? Cha mẹ công hiểu lầm nên mới muốn gặp cậu.

Nếu như vậy, chẳng lẽ công không giải thích à?

Nếu không giải thích, có phải là chấp nhận?

Lần trước lúc chia tay, công còn nói mời cậu ăn cơm...

Nếu không có tình cảm, sẽ không làm thế.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui liền cảm thấy ngọt ngào. Nhưng cậu vẫn muốn giải thích, nhờ đâu công giải thích rồi mà cha mẹ công không tin.

Thế thì cậu hiện tại cùng cha mẹ công thân thiết thế này, công chắc chắn không vui.

Cậu không muốn công không vui.

Không nghĩ tới cậu vừa nói xong, biểu tình của mẹ công lại thay đổi, chợt loé một chút do dự cùng bối rối

Nhưng rất nhanh, bà lại cười nói: “Làm sao lại thế. Con trai bác bác rõ nhất, nó thích cháu.”

Hai mắt thụ sáng lên: “Có thật không ạ?”

Nhận được đáp án khẳng định, thụ mím môi cười nói: “Kỳ thực cháu cũng cảm thấy vậy.” Cậu vì lời nói của chính mình mà đỏ mặt.

Sau khi ăn xong, cha mẹ công đều không có ý để cậu về, ngược lại là công cầm chìa khoá lên: “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Thụ ngoan ngoãn gật đầu.

Cậu cùng công lên xe. Trong xe đóng kín, cậu giống như ngửi được mùi tin tức tốt của công.

Cậu còn tưởng mình nhầm, nhịn không được hít sâu một cái.

Không phải ảo giác, công không dùng thuốc ức chế.

Tim thụ đập rất nhanh, cậu cảm thấy đây là một loại ám chỉ.

Trời ạ! Không nghĩ tới công sẽ dùng cách này để bày tỏ. Thụ cảm thấy còn nhịn nữa liền không phải đàn ông.

Cậu tháo dây an toàn, nhào người qua ôm hôn công.

Cậu hôn đến động tình, công cũng không đẩy cậu ra.

Thụ vui sướng đến choáng váng đầu óc, không nhận ra người công cứng nhắc, cũng không có đáp lại mình.

17. Chương 17

Công không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

Thụ coi như anh đồng ý, vui vẻ ôm công.

Công với thụ coi như xác lập quan hệ. Mới vừa ở cùng một chỗ, công và người nhà đã cãi nhau.

Cụ thể có chuyện gì xảy ra, thụ cũng không rõ lắm.

Nghe cha thụ nói, bác công tiếp nhận công ty công.

Hơn nữa lần này ba công rất tức giận, nói muốn sớm lập di chúc, tài sản Mục gia một phần cũng không cho công.

Cha thụ rất nghiêm túc hỏi thụ: “Con đang quen nó sao?”

Thụ gật đầu. Cha thụ lúc này có chút quẫn bách, đáng vẻ so với lúc biết thụ thích công càng thêm khổ sở.

Đương nhiên, thụ theo bản năng không thấy được điều này. Thụ bây giờ chỉ muốn liên lạc với công, hỏi một chút công có ổn hay không.

Cha thụ về phòng, liền cùng mẹ thụ nói: “Nếu không chúng ta cho nó ra nước ngoài đi.”

Mẹ thụ hoảng sợ: “Sao vậy? Mục gia bên kia thật không ổn à?”

Cha thụ trầm giọng nói: “Anh nghe được vài lời đồn, Mục Lễ...thật ra không phải con ruột Mục Nhân.” Mục Nhân là cha công.

Mẹ thụ nghe tin này cũng giật mình, hỏi chuyện gì xảy ra.

Thì ra công là con của mẹ công và người khác. Năm đó Mục Nhân cũng coi như là cưỡng ép mẹ công về tay.

Bởi vì mẹ công là một O không có gia thế, gặp một A quyền thế như vậy, độ khớp lại cao, dần dần cũng coi như nhận mệnh, sau khi kết hôn cùng Mục Nhân lại sinh thêm một nam A một nữ O.

Thân phận của công thật sự lúng túng. Mục Nhân vẫn nhìn anh không vừa mắt, chỉ là tìm lý do đuổi anh khỏi Mục gia thôi.

Đương nhiên đây là cha thụ đoán. Nhưng nếu chuyện có khả năng như vậy, thì mọi việc sẽ không thể quay về như ban đầu.

Cha thụ vốn là cảm thấy Mục gia tuy rằng tạm được, so vẫn kém Tiêu gia, nhưng con mình thích, vậy thì chấp nhận đi.

Bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, biết công bất cứ lúc nào cũng có thể bị đá đi, dù thế nào ông cũng không thể gả thụ đi được.

Thụ ở trong phòng thật vất vả mới liên lạc được với công, gấp gấp hỏi: “Anh không sao chứ? Bây giờ anh ở đâu?”

Người trẻ tuổi lo lắng vẫn luôn không lý trí. Thụ không nghĩ tới hỏi thẳng như vậy có thể hay không là can thiệp vào việc nhà người khác, vạch trần người ta.

Nhưng tình cảm và vội vã của cậu là thật, toàn tâm toàn ý lo lắng cho công.

Bên kia điện thoại, công trầm mặc một hồi, mới nói: “Không có chuyện gì. Tôi đang ở nhà bạn.”

Thụ nắm chặt điện thoại, rầu rĩ nói: “Em muốn gặp anh.”

Công giống như có chút ngạc nhiên, nhỏ giọng cười: “Tôi nghĩ người nhà cậu hẳn là sẽ không đồng ý.”

Thụ: “Không thể nào, cha mẹ đều biết em thích anh, bọn họ không quản em nữa rồi. Hơn nữa cho dù họ không đồng ý, em cũng tới gặp anh. Anh biết mà.”

Cậu hai má đỏ ửng, muốn lao theo tình yêu.

Công ngồi trên sofa, nghe lời ngon tiếng ngọt của thụ, thần sắc dần trở nên tế nhị.

Anh dừng một chút: “Được, cậu tới đi.”

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thụ nhìn điện thoại di động, lại nhìn một chút căn nhà trước mặt.

Một toà tứ hợp viện cũ kỹ, vôi bên tường rơi xuống, lộ ra một mảng gạch đỏ mọc đầy rêu xanh.

*Tứ hợp viện:

Cậu thậm chí không dám gõ cửa.

Trên cửa dán một đôi thần trông giữ, thời gian chắc hẳn rất lâu rồi, rơi loang lổ. Cửa gỗ nhìn qua rất cũ, cảm giác động vào một cái sẽ đổ mất.

*Thần giữ cửa:

Thụ lần thứ hai xác nhận địa chỉ, sau đó gọi cho công.

Không bao lâu sau, công cầm điện thoại di động ra mở cửa, nhìn thấy thụ, thần sắc nhàn nhạt đứng một bên, nghiêng người để thụ vào.

Trong sân có một thùng nước và đồ lau nhà. Thụ nhìn ống tay áo được xắn lên của công, trên đất còn có nước, biết ngay người này đang lau dọn.

Thụ kinh ngạc: “Không phải anh ở nhà bạn sao?”

Công nhướn mi: “Làm sao?”

Thụ dừng một chút, lấy điện thoại di động ra: “Để em đặt phòng khách sạn, anh trước hết đi ở tạm, sau đó em lại thuê nhà cho anh.”

Công dừng động tác, thụ tiếp tục nói: “Nơi này quá cũ, không an toàn. Anh xem cánh cửa kia... Buổi tối trộm có vào cũng chẳng cần cạy cửa.”

Thụ nói nhanh, động tác trên tay cũng nhanh, đã mở ra phần mềm, định thuê một tháng khách sạn cho công, trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ tìm nhà.

Không nghĩ tới công mở miệng nói: “Không cần.”

Thụ cũng không ngẩng đầu lên: “Sao lại không cần chứ. Hơn nữa đây cũng là nhà của bạn anh, em là bạn trai anh, tìm phòng tốt hơn cho anh có làm sao.”

Công cao giọng: “Tôi nói không cần.”

Thụ dừng tay lại, ảo não. Cậu như này thật giống như lấy lòng tốt đi làm việc xấu vậy.

Công cúi đầu, tiếp tục lau nhà. Căn nhà này quá lâu không có người ở, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc.

Thụ cắn môi, do dự một hồi rồi cất điện thoại vào túi, cởi áo khoác, xắn tay áo lên, sau đó đi vào buồng tắm, nhúng ướt một cái khăn định cùng công lau dọn.

Đáng tiếc, cậu trời sinh là mệnh thiếu gia, không quen làm những việc này.

Thụ tay chân vụng về, ngáng chân làm đổ thùng nước, nặng nề ngã lăn trên đất.

Thụ vì muốn là một người yêu ngăn nắp, xinh đẹp nên lúc đến cố ý mặc một chiếc áo sơ mi trắng, còn vuốt tóc gọn gàng.

Nhưng hiện tại quá nhếch nhác rồi, cả người đều bẩn. Không gì xấu hổ hơn là mất thể diện ở trước mặt người trong lòng. Thụ vội vã đứng lên, một giây sau liền bị công ôm lấy.

Công vẽ mặt ôn hoà, có chút bất đắc dĩ nhìn thụ. Anh ôm thụ vào trong phòng, cởi áo thụ ra, hỏi có đau hay không?

Thụ sợ nhất là người khác thương xót cậu. Người ta vừa thương cậu, vết thương vốn đã phục hồi tốt liền lại cảm thấy yếu ớt vô cùng.

Càng hướng chi người đau lòng cậu chính là công.

Thụ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Ban nãy em không phải cố ý, anh đừng giận.”

Công dừng động tác một chút: “Tôi không giận.” Anh nhìn đầu gối thụ bầm lên, thở dài: “Đây là nơi tôi sống cho đến khi mười tuổi. Đi rồi thì không có ai ở, có chút nát.”

Thụ cực kỳ kinh ngạc, mở to mắt nhìn ngôi nhà này. Quả thực rất cũ, toả ra một mùi ẩm mốc.

Nhưng bởi vì công nói đây là nơi anh ở khi còn bé, thụ lại cảm thấy ngôi nhà này nhìn vừa mắt hơn nhiều.

Đột nhiên thụ nhớ ra cái gì: “Anh trước mười tuổi ở chỗ này, là bác Mục phạt anh sao?” Mục gia giàu có cũng phải được ba đời trở lên, là một đại gia tộc.

Cậu làm sao cũng không nghĩ nổi công sẽ ở một nơi như thế này.

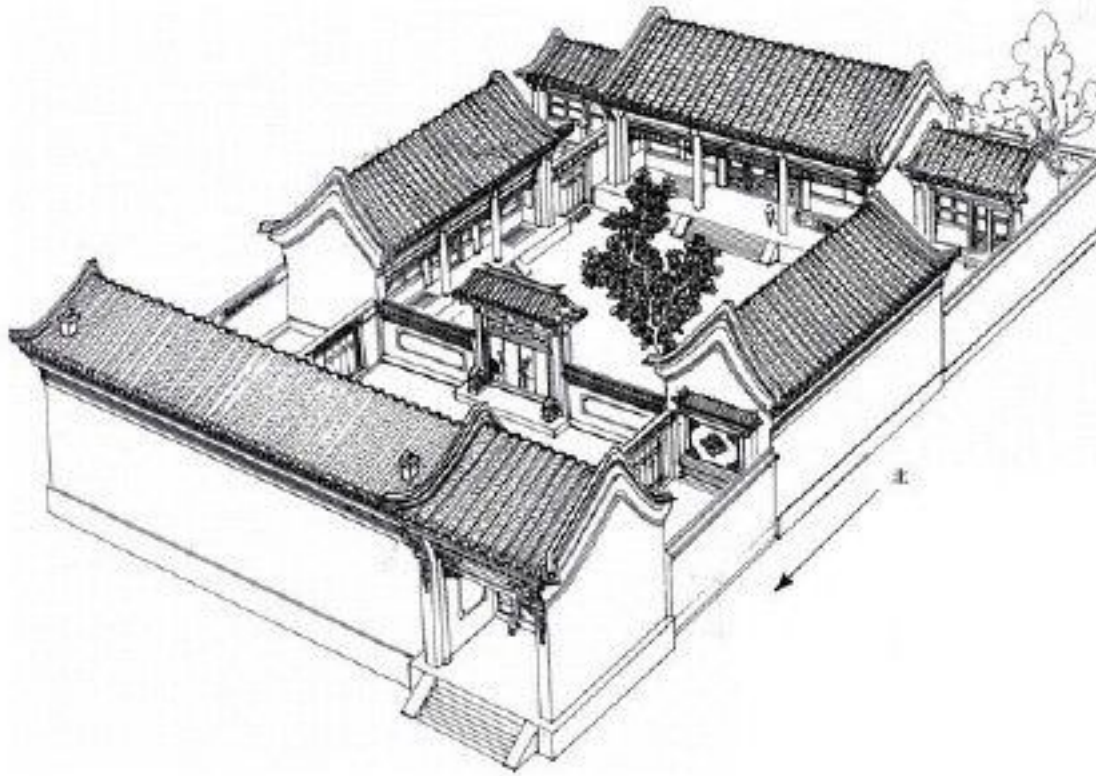
Nụ cười của công nhạt đi, nhúu mày nói: “Người nhà cậu không nói chuyện của tôi cho cậu nghe sao?”

Thụ trừng mắt nhìn, cẩn thận nói: “Em cảm thấy... Anh nói xin lỗi một tiếng với bác, biết đâu...” Thụ chưa nói hết, biểu tình của công đã lạnh đi.

Thụ không dám nói tiếp nữa. Cậu chỉ là nghĩ nếu như cậu cùng cha cãi nhau, cậu nói xin lỗi một lời là xong.

Suy bụng ta ra bụng người, cậu muốn khuyên công cũng như thế.

Như vậy công cũng có thể trở lại, không cần phải tiếp tục ở trong căn phòng này.

19. Chương 19

Tối đó, công làm cơm, thụ ăn xong muốn ở lại. Công thu dọn bát đĩa: “Không được.”

Thụ trông đợi nói: “Tại sao không được? Em rửa bát, anh cho em ở lại có được không? Giống như lúc trước.”

Công không nói rõ có được hay không: “Trước đây là có phòng cho khách. Bây giờ không có, tôi cũng lười dọn dẹp một phòng.”

Thụ mím môi. Lúc công rửa bát đi ra thì thấy thụ đã thắp một ngọn nến trong phòng khách tắt điện.

Bởi vì ban sáng bị ngã, thụ mặc quần áo công.

Bây giờ áo vẫn còn, quần lại không biết đi đâu.

Trong ánh nến mờ nhạt, thụ một đôi chân trần đi về phía công.

Công bị hành động của thụ làm cho hoảng sợ, trong lúc nhất thời không có động tác gì. Thụ đỏ mặt, ôm eo công, cầm dựa vào ngực công, giống như mèo nhỏ cọ cọ.

Trong mắt cậu đều là mong đợi, cầm tay công đặt lên gáy mình: “Em đã tốt rồi, có thể làm người lớn.”

Tay công vừa động vào gáy thụ, liền giống như bị điện giật giật ra. Động tác mãnh liệt làm thụ ngẩn ra, mặt trắng bệch.

Công quay người đi bật đèn, thổi tắt nến, đưa quần cho thụ: “Mặc vào, tôi đưa cậu về.”

Thụ mặt trắng bệch, cầm quần chặt vật mặc vào, nhưng lại không nghe lời trở về mà đi vào phòng ngủ của công nằm xuống.

Công ngồi trên sofa trong phòng khách, có chút mệt mỏi lấy điện thoại ra nhắn tin. Sau đó ngủ ngay tại đó, nhường phòng ngủ cho thụ.

Ngày thứ hai thụ ở nhà công, mẹ thụ cùng tài xế tới đón thụ về. Lúc tài xế xách tiểu thiếu gia tùy hứng nhà mình lên xe, mẹ thụ ở lại trong phòng, khéo léo cười, muốn cùng công nói chuyện.

Công lễ phép mang trà ra, rót cho mẹ thụ.

Mẹ thụ mặt hiền lành, mỗi lời nói ra lại như giấu đao bên trong, từng câu phân tích tình hình hiện tại cho công nghe.

Bà nói nếu như bây giờ thật sự cắt đứt quan hệ với Mục gia, với công là việc vô cùng hại.

Nếu như công đồng ý cùng thụ chia tay, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thế nhưng nếu như công không muốn, vợ chồng họ cũng hết cách rồi. Ai bảo bọn họ chỉ có một bảo bối tâm can chứ.

Bọn họ sẽ trợ giúp công trở lại Mục gia, chỉ là sau đó công thành chủ Mục gia rồi, không thể quên ơn.

Nói tóm lại, nếu công không muốn chia tay thụ, chính là lợi dụng Tiêu gia, lợi dụng Tiêu Thủ.

Đương nhiên nếu công đủ vô liêm sỉ, có tâm cơ, bọn họ cũng có thể tối đa hoá lợi ích của mình.

Ví như yêu cầu công ký mấy điều khoản, sau khi kết hôn nếu công ngoại tình thì tất cả tài sản sẽ được chuyển qua cho thụ vô điều kiện.

Dù hiện tại công không có gì, Tiêu gia cũng có thể giúp anh lấy được tất cả. Cũng có thể làm anh mất đi tất cả.

Chỉ cần anh có thể làm cho thụ vui vẻ, tất cả đều không có vấn đề gì.

Cả quá trình công chỉ mỉm cười, thần sắc bất biến: “Bác Tiêu, cháu nghĩ bác không cần nói nhiều như vậy. Thực ra cháu và Tiêu Thủ còn chưa chính thức bắt đầu, nói gì đến chia tay.”

Mẹ thụ biến sắc, bị công làm tức giận. Con của bà phẫu thuật cũng làm rồi, cũng vội vã tới nhà ở cùng nhau nhiều ngày như vậy rồi, người ta lại không cảm thấy đã bên nhau.

Mẹ thụ đập vỡ cốc, quay người rời đi.

Mấy ngày sau, thụ chột vọt xuất hiện ở trước mặt công, sống chết cầm tay anh, hấp tấp nói: “Nhà em muốn em ra nước ngoài, em không muốn đi.”

Công tỉnh táo nhìn cậu: “Sao lại không muốn đi.”

Thụ cố chấp nhìn công, đột nhiên đổi chủ đề, cười miễn cưỡng: “Anh biết không? Nhà em vì để em xuất ngoại lại lừa em, nói anh chính miệng nói chúng ta chưa từng bên nhau.”

Cậu nắm thật chặt ống tay áo công: “Anh nói có buồn cười không? Chúng ta sao lại chưa từng bên nhau chứ. Họ lừa em cũng không tìm...”

Công đánh gãy lời thụ nói: “Không sai, là tôi nói.”

Anh dừng một chút, mới nói tiếp: “Chúng ta chưa từng bên nhau. Cậu nghe lời cha mẹ, xuất ngoại đi.”

20. Chương 20

Một hàng nước mắt rơi xuống mu bàn tay công, rất nóng, lại giống như bắn ở trong lòng, còn rất đau.

Công mở mắt ra. Trời đã sáng. Mặt trời bên ngoài rèm cửa chiếu từng sợi từng sợi tia nắng vào trong phòng.

Tay anh vẫn còn sót lại cảm giác ấm áp. Anh rũ mắt nhìn, là bé ngoan anh nuôi đang liếm mu bàn tay anh.

Bé ngoan là con chó hai năm trước anh nhặt được. Lúc mới nhặt, nó bị chó hoang bắt nạt vô cùng thảm, cổ bị cắn đến hư thối.

Hôm ấy trời mưa, nó cuộn tròn người, há miệng run rẩy nằm dưới cổng.

Đó là ngày đầu tiên công chuyển về biệt thự.

Bé ngoan toàn thân màu trắng, chỉ có đuôi là có điểm vàng. Nó rất ngoan ngoãn, thích dùng đôi mắt ướt át nhìn anh, cẩn thận mà liếm đầu ngón tay anh.

Công rời giường mặc quần áo, thắt caravat đi làm.

Hai năm trước, anh dựa vào chính bản thân mình lấy lại tất cả. Quá trình gian khổ không nói tới. Sau khi anh mua lại cổ phần của những người khác, bức Mục Nhân từ chức, mẹ anh mới nói cho anh biết, anh cũng là con Mục Nhân.

Kỳ thực đều là hiểu lầm, khiến anh không chú ý tới cha anh.

Trước lúc mười tuổi, anh cùng mẹ đều ở tại gian nhà cũ kỹ kia, còn có ba anh*, một vị quân nhân đã hy sinh anh dũng.

(*người này mình để công gọi là ba, phân biệt với cha là Mục Nhân)

Mà sau đó Mục Nhân xuất hiện, ông ta không coi anh là con. Anh cũng từng thử nỗ lực, nhưng Mục Nhân chán ghét anh, anh cũng lại không tự tìm nhục nhã.

Thế nhưng nhiều năm qua đi như vậy, lúc Mục Nhân bại dưới tay anh rồi, mẹ anh mới nói ra chân tướng buồn cười, là nỗ lực cứu vãn cái gì?

Công cảm thấy buồn cười, cũng không muốn nghe. Người ba là quân nhân thật sự tồn tại, nhưng anh lại là kết quả của việc mẹ anh ngoại tình.

Sau khi kết hôn, mẹ anh không chịu nổi bị Mục Nhân mê hoặc, độ khớp tuyệt đối của tin tức tố khiến mẹ anh phản bội chồng mình.

Sau đó chồng bà hy sinh, bởi vì áy náy, mẹ anh không chịu thừa nhận anh là con Mục Nhân, thật giống như làm thế có thể cứu vãn gì đó.

Thực tế, ngay cả mẹ công cũng không biết công là con của ai, chỉ là sau này công càng lớn càng giống Mục Nhân, bà mới xác định.

Công chỉ cảm thấy ghê tởm chết đi được, bẩn thỉu xấu xa. Trong hai năm, anh cũng chưa từng một lần trở lại.

Bảo mẫu đến, là dì công mời tới để chăm sóc bé ngoan.

Trước khi đi, công ngồi xổm xuống ôm bé ngoan. Bé ngoan liếm liếm mặt anh. Dì bảo mẫu đứng một bên nhìn bọn họ một người một chó thân thiết.

Công là một chủ nhân rất cưng chiều vật nuôi. Nhìn đồ ăn thức uống của bé ngoan so với người còn tốt hơn, lại còn có bảo mẫu chuyên dụng được mời đến để chăm sóc là biết.

Công rời khỏi nhà, đến công ty làm việc. Thư ký thông báo cho anh là buổi chiều có hội nghị, phải đi gặp đối tác một lần.

Công ký tài liệu: “Được, cô sắp xếp địa điểm gặp mặt đi.”

Thư ký dừng một chút, đột nhiên mở miệng nói: “Mục tổng, đối phương yêu cầu anh tự đi một chuyến đến công ty bọn họ.”

Công dừng bút. Lâu rồi anh không gặp yêu cầu nào bất lịch sự như vậy. Không phải hẹn ở một nơi bàn việc, mà là yêu cầu anh tự đến công ty, giống như đi cầu xin người ta giúp đỡ.

Thư ký thấy anh trầm mặc, lập tức nói: “Tôi sẽ thảo luận với đối phương lại một chút.”

Công lật một trang tài liệu: “Không cần, tôi sẽ đi.” Hợp đồng này quan trọng, là bước đầu tiên để công ty anh tiến ra thị trường nước ngoài.

Tuy rằng cùng công ty khác hợp tác cũng được, nhưng điều kiện chỗ này là hậu đãi mười phần.

Công không định từ chối, cũng chỉ là yêu cầu không quá lịch sự thôi.

So với tất cả ưu đãi nhận được sau khi bàn việc xong thì tất cả đều có thể nhận.

Mà lúc công đến công ty đối phương, nhìn thấy đối tác rồi, anh hơi nhượng mảy, không thể nhận.

Người kia ngồi trên ghế xoay, quay lưng về phía anh, vô cùng bất lịch sự. Biết rõ anh vào cũng không xoay người lại.

Công không mở miệng, người kia cũng không mở miệng. Công bình tĩnh tìm chỗ ngồi, rót cho mình một chén trà.

Ghế xoay chuyển động, người kia quay lại nhìn về phía công: “Đã lâu không gặp.” Ngữ khí lạnh lẽo, mặt

không biểu cảm.

Tay cầm cốc trà của công hơi chao đảo, nước trà bắn lên ngón tay anh.

Anh nhìn khuôn mặt đã hai năm không gặp của thụ, có chút vừa lạ vừa quen: “...Đã lâu không gặp, Tiêu tiên sinh.”

21. Chương 21

Công cũng nghiêm túc bàn bạc. Bàn ổn thỏa xong, công gạt đầu: “Chuyện còn lại, tôi sẽ để thư ký liên lạc với quý công ty.”

Dứt lời công liền đứng dậy, gạt đầu làm lễ, quay người rời đi.

Thụ ở phía sau vẫn trầm mặc, mắt nhìn công đi về phía cửa phòng làm việc, sắp rời đi.

Công nắm chốt cửa, đột nhiên dừng động tác lại. Anh liếc đồng hồ đeo tay, xoay người nhìn về phía thụ: “Không biết Tiêu tiên sinh có nể mặt, cùng tôi ăn một bữa trưa không?”

Thụ không lộ vẻ gì, bầu không khí có chút ngưng trọng. Một lúc lâu sau, cậu mới chớp mắt: “Thật không may, tôi có việc rồi.”

Công gạt đầu: “Mọi chuyện thuận lợi.” Nói xong, anh mở cửa thật sự ra ngoài.

Chờ tiếng bước chân của công càng ngày càng xa, thụ ném bút máy đang cầm trong tay xuống, ôm mặt.

Cậu nghĩ, quá mất mặt rồi. Ở nước ngoài 2 năm, ban đầu cậu rất hận công, cũng hận chính mình.

Hận công không yêu còn cho cậu hy vọng. Mẹ cậu nói công đối xử tốt với cậu cũng chỉ vì gia thế. Công lúc đó lợi dụng cậu mới có thể lấy được của nhà họ Mục nửa chén canh.

Thụ thời gian đó cực kỳ tuyệt vọng, cả người đều sa sút. Cậu rất muốn hỏi một câu: “Tại sao? Tại sao?”

Nếu quả thật công là người giống như mẹ cậu nói, tại sao anh không lừa cậu đến cuối cùng.

Bởi vì cậu không có tác dụng sao? Cho nên công mới xem thường việc lợi dụng cậu. Cho nên công không nhìn cậu cái nào. Bởi vì cậu không có tác dụng.

Cậu quá ngu. Ngu ngốc mà làm phẫu thuật. Ngu ngốc trả giá tất cả vì tình yêu.

Hận ý này giúp cậu chống đỡ qua mấy ngày, ở nước ngoài nghiêm nghiêm túc túc học tập.

Thực ra cậu cũng chỉ là muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, quay trở về kế thừa gia nghiệp, sau đó trả thù công.

Cậu nghĩ rất tốt, cũng đã làm như vậy rồi.

Hợp đồng công ký lần này, cậu đặt bẫy bên trong.

Cậu trở về biết được quan hệ của công và Mục gia vô cùng tồi tệ. Nếu như lúc này công ty công gặp vấn đề khó khăn, tài chính thiếu hụt, Mục gia cũng sẽ không ra tay giúp đỡ.

Cậu đối với công đã bước vào trạng thái cố chấp. Cậu cũng đã đi gặp bác sĩ tâm lý vài lần.

Nhưng bác sĩ lại nói cái gì buông bỏ.

Bác sĩ muốn cho cậu uống thuốc, nói cậu thể này không chỉ là vấn đề tâm lý, mà còn do ảnh hưởng của tuyến thể nhân tạo. Tin tức tố của cậu đã tiến vào giai đoạn hỗn loạn.

Thụ cảm thấy mình rất bình thường, tại sao phải uống thuốc.

Cậu rất cuộc không tới chỗ bác sĩ kia nữa.

Cậu giống như bị chia làm hai nửa, một nửa khuyên, công coi như lợi dụng cậu, cũng chưa thật sự làm gì, cần gì phải trả thù như vậy.

Một nửa lại dụ dỗ, chỉ có hoàn toàn phá hủy công, mới khiến trong mắt công chỉ có cậu.

Có lẽ chỉ có mạnh mẽ hơn công, hoàn toàn chiếm thế chủ đạo

Cậu mới có thể là cậu.

Nhất định là thế.

22. Chương 22

Anh cảm thấy có lẽ là vì chuyện năm xưa, đứa nhỏ tổn thương rồi, không muốn lại phản ứng anh nữa.

Cho tới tận hôm nay, công cũng không biết tâm tư của mình với thụ đến tột cùng là như thế nào.

Nhưng gặp lại thụ, anh vẫn là vui vẻ. Thụ gầy, cũng cao hơn một chút, nảy nở rồi. Chính là tinh thần và khí chất biến hoá hơi nhiều.

Sở dĩ chủ động mở miệng mời thụ ăn cơm, là vì anh nghĩ đã lâu không gặp, nếu đối phương không ngại, bọn họ có lẽ vẫn có thể làm bạn bè.

Sau khi thụ từ chối, công mất mát nghĩ, đại khái là không thể nào.

Ở công ty một ngày, vừa về đến nhà, bé ngoan đã nhào tới vòng quanh công. Mà hiển nhiên là chủ nhân của nó không có tâm trạng cùng nó chơi đùa, chỉ đơn giản sờ sờ đầu liền lên lầu.

Thụ tiếp quản công ty, mặc dù có lớp người lớn tuổi trong công ty coi chừng, không có sai lầm gì lớn, nhưng vẫn phải tự mình đi xã giao. Có người giúp thụ chặn rượu, nhưng cũng không chặn được nhiều.

Không lâu sau thụ liền say. Trợ lý dìu cậu lên xe, hỏi địa chỉ nhà.

Cậu mới nhậm chức, trợ lý vẫn chưa rõ thông tin của cậu. Đây là lần đầu tiên cậu ta đưa thụ về nhà.

Trợ lý là một B, lớn lên anh tuấn. Thụ ngồi phịch xuống ghế sau, luôn cảm thấy có người ghé vào tai mình hỏi địa chỉ. Phiền, không muốn về nhà.

Người kia lại hỏi, vậy cậu muốn đi đâu.

Thụ mở đôi mắt say khướt ra, mờ mịt nhìn nóc xe, sau đó buồn ngủ nhắm mắt lại, nói ra một cái địa chỉ.

Công xử lý công việc xong thì đi tắm rửa. Tắm xong, anh tùy tiện khoác áo tắm, liếc nhìn bát thức ăn của chó được ăn đến sạch bóng. Công sợ bé ngoan buổi tối đói bụng, cố ý đi nấu một bát to canh thịt.

Anh mới vừa bưng canh để lên bàn cho nguội, chuông cửa đã vang lên. Công nhìn qua camera, thấy thụ say khướt đang được một người trẻ tuổi đỡ.

Công ấn điều khiển từ xa mở cổng ra, do dự một chút, mở cửa đi ra sân đón.

Trợ lý lúc sáng có gặp công, nhất thời do dự, không đoán ra được sếp mình với sếp của công ty đối tác là chuyện gì.

Công giúp trợ lý dìu thụ vào nhà, hỏi trợ lý có muốn uống trà không?

Trợ lý vội lắc đầu, trời không còn sớm, cậu phải nhanh về nhà.

Công lịch sự tiễn người ra ngoài. Lúc trở vào, phát hiện thụ không còn ở trên sofa.

Anh nghe thấy bé ngoan ô ô đáng thương kêu, liền theo tiếng đi vào.

Đập vào mắt chính là bé ngoan đang gấp đến độ xoay tròn, thỉnh thoảng lại nhảy lên, đặt chân trước lên người thụ đang ngồi bên bàn ăn.

Thụ ôm bát, miệng nhỏ uống canh thịt, hai gò má đỏ chót, mắt mờ mịt.

Bé ngoan không ngừng liếm miệng, thấy công vào, vội vàng nhào tới bên công, gâu gâu ăng ăng, giống như đang kể lể oán giận cùng uất ức.

Đúng là rất ức, khẩu phần của mình lại bị người xa lạ này ăn.

Bé ngoan tức chết rồi.

Kết quả chủ nhân của nó lại cúi xuống vỗ vỗ đầu nó: “Ngowan, cậu ấy cũng uống rồi, cứ để cho cậu ấy uống đi.”

Bé ngoan: “...”

Công xoa xoa mi tâm. Anh cũng nên thấy may, vì đang để cho nguội nên anh không dùng bát của bé ngoan.

Thụ một mạch uống hết bát canh, lúc này mới ngơ ngác nói: “Thật là khó uống, không có mùi vị gì cả.”

Công đi tới, nhìn miệng thụ dính đầy mỡ, lấy một tờ khăn giấy đưa cậu: “Đương nhiên rồi, tôi không cho muối.”

Thụ mơ hồ nhìn công, đột nhiên nổi nóng: “Anh không thích em thì thôi đi, lại ngay cả canh cho em cũng không thèm bỏ muối.”

Công: “...”

23. Chương 23

Thụ sợ hết hồn, vội lui về sau. Say rượu làm cho cậu choáng váng, lập tức ngã xuống dưới giường, thành công tự làm mình đau.

Lúc công mở cửa ra, bé ngoan đang cắn quần áo thụ. Thụ chặt vật chống cự, sợ muốn chết nhưng cố làm ra vẻ trấn định đuổi con chó đi.

Áo thụ bị kéo xuống dưới vai, “cảnh xuân” trước ngực đều lộ hết cả.

Công lên tiếng gọi bé ngoan. Thụ bị bé ngoan cuốn lấy, đầu óc choáng váng, nghe giọng công mới chấn động, nhìn con chó lớn vui vẻ chạy về phía chủ nhân mình.

Thụ cứng đờ mặt ngồi dưới đất, vội vàng kéo quần áo tử tế lại, lạnh lùng nói: “Tại sao tôi lại ở đây?” Cậu nói xong, mới phát hiện quần áo trên người không phải là của mình.

Lần này còn lúng túng hơn. Cậu đứng lên, muốn tìm điện thoại của mình, chất vấn xem tối hôm qua đến cùng là ai đưa mình về, lại đưa đến đây.

Thế nhưng không cần đoán, cậu cũng biết đi đến chỗ công khẳng định là ý của mình.

Trợ lý nào có thần thông quảng đại đến thế, biết được địa chỉ nhà công.

Thụ vừa tức giận, vừa cảm thấy mất mặt.

Mất mặt mình đúng là vô cùng tiện, còn muốn đến tận nhà người ta.

Công không biết tâm lý đang rối loạn của thụ, anh chỉ nói: “Tôi muốn ra ngoài chạy bộ, bữa sáng ở trên bàn.” Thụ nghiêm mặt, lấy điện thoại của mình ra, không trả lời.

Công thăm than một tiếng, quay người rời đi. Lúc công về nhà, thụ đã đi rồi. Bữa sáng vẫn y nguyên trên bàn, không ai động.

Anh ngồi trước bàn ăn, bé ngoan ở bên cạnh nhiệt tình liếm tay công. Công lật tay sờ sờ đầu nó: “Lúc say, cậu ấy cướp canh của mày. Lúc tỉnh, tao làm đồ ăn cho cậu ấy, cậu ấy lại không muốn ăn.” Bé ngoan thèm ăn đến hoảng, đôi mắt nhìn chằm chằm bữa sáng. Công khẽ mỉm cười, nhìn bé ngoan lắc lắc đầu.

Thụ ngồi trên xe taxi, đầu đau vô cùng. Cậu không tìm được quần áo của mình, vội vàng mặc áo ngủ công đưa chạy ra ngoài.

Thời tiết lúc này rất lạnh, thụ run lập cập, hắt xì liên tục. Tới công ty, thụ tìm lý do mắng cho trợ lý một trận đến mặt mày xám xịt.

Giáo huấn xong, thụ mặt không đổi sắc nói: “Nói tỉ mỉ từng chi tiết nhỏ xảy ra tối hôm qua cho tôi nghe.”

Trợ lý bắt đầu nói từ lúc bữa tiệc diễn ra, thụ đánh gãy: “Tôi muốn nghe chuyện lúc tôi đến nhà người kia. Anh ta nói những gì, làm những gì?”

Trợ lý cố gắng nghĩ lại: “À, anh ấy đi ra đón, sau khi giúp dìu sếp đến sofa thì hỏi tôi có muốn uống trà không. Tôi nói không muốn, anh ấy tiễn tôi về.”

Nói xong, trợ lý còn nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ là người kia làm gì với thụ, nên thụ mới tức giận với anh ta như vậy.

Tối qua cậu cũng do dự, cô A quả O, nếu thật xảy ra chuyện gì thì rất khó nói.

Thế nhưng nơi sếp muốn đi, trợ lý như cậu không thể ngăn được.

Trợ lý kể xong, liền thấy sếp dùng ánh mắt kỳ quái soi mói nhìn chăm chăm mình.

Sau đó gần từng chữ: “Anh ta mời cậu uống trà, còn tiễn cậu ra cổng?”

Một khắc kia, trợ lý đột nhiên dấy lên ý cầu sinh trước nay chưa từng có: “Sếp, lúc anh ấy mời tôi uống trà, đôi mắt vẫn nhìn anh, nói anh sao lại uống say như vậy, biểu tình còn rất đau lòng.”

Trợ lý nói bừa một trận, rất nhanh, cậu nhìn thấy mặt ông chủ mình đỏ bừng.

24. Chương 24

Thư ký vào báo cáo cho công, công trầm tư một hồi, nói thư ký đi liên lạc với trợ lý thụ xem có thể gặp mặt bàn chuyện này được không.

Thư ký ôm tài liệu nói vâng, liền muốn ra ngoài. Lúc này công đột nhiên mở miệng: “Đợi đã, hay là để tôi trực tiếp hỏi cậu ấy đi.”

Vừa nói xong, anh lại nghĩ đến hình ảnh mình bị thụ thăng thần từ chối lần trước, cùng việc mình làm bữa sáng cho thụ mà thụ không ăn.

Công nghĩ tới những giọt nước mắt của thụ năm đó lúc bị đưa đi, còn có mảnh thâm tình kia, tự nhiên cảm thấy thất vọng cùng phẫn nộ.

Công lấy điện thoại ra, cuối cùng vẫn là gọi cho phòng làm việc, bảo thư ký đi làm.

Địa điểm mà thư ký đặt rất có phong cách. Lúc anh vịn cầu thang xoắn ốc đi lên, thấy phía sau những hoa văn bách hợp trắng lớn được điêu khắc tinh xảo, thụ đang dựa cửa sổ mà ngồi.

Thụ mặc áo sơ mi trắng, mái tóc mềm mại, nhàn nhã giống như đến đây không phải để bàn chuyện công việc. Cậu cầm trên tay một ly cà phê, chậm rãi uống.

Bước chân của công theo bản năng dừng lại ở bên ngoài. Anh chịu đựng cảm xúc đột nhiên xuất hiện trong lòng, chờ điều chỉnh tốt mới bước vào trong.

So với thụ, công hiển nhiên chuẩn bị mười phần. Anh cầm theo máy tính, một bộ đến giải quyết chính sự.

Thụ nhìn đồ vật công mang đến, đặt cốc cà phê xuống, chén sứ dựng vào bàn, cạch một tiếng.

Công nhảy bén phát hiện cảm xúc thụ không tốt. Mà từ khi trở về, thụ nhìn thấy công tâm tình liền không tốt, công cũng quen rồi.

Anh mở miệng trước: “Ăn cơm trước hay là bàn chuyện trước?”

Thụ dựa người ra sau một chút, nhìn móng tay mình: “Tôi không có gì để bàn.”

Công: “Có ý gì?”

Thụ: “Ý tôi chính là hợp đồng lần này không ký, không có gì để bàn.”

Công giật mình, một lúc sau mới nhẫn nại nói: “Đây là công việc.” Không muốn công tư không phân minh.

Thụ cười tươi: “Tôi biết. Tôi cũng là đến để thông báo kết quả. Đây là quyết định mà công ty tôi đã suy tính kỹ càng.”

Thấy công mặt không cảm xúc, khí chất lạnh đi rất nhiều, thụ tiếp tục nói: “Anh sẽ không cho là tôi đang

trả thù anh vì chuyện năm xưa đi?”

Dứt lời, cậu cười một lúc lâu, giống như chính cậu cũng cảm thấy lời này rất buồn cười, xong mới chậm rãi nói: “Mục tổng, anh nghĩ nhiều quá. Thay vì bỏ công sức lên người tôi, không bằng làm cho quý công ty kinh doanh khá hơn một chút đi.”

Lúc này đồ ăn thụ gọi cũng được mang lên, thụ cầm đĩa, cuốn mì cho vào miệng.

Công nhú mày một lúc, lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn ngắn gửi đi, sau đó cầm cặp đứng dậy, lịch sự nói: “Vậy tôi đi trước.”

Thụ để đĩa xuống, nhìn lên công, giống như đồ anh nói: “Cũng không cần tức giận như vậy, nói không chừng anh cùng tôi ăn một bữa, tôi sẽ đổi ý.”

Công thần sắc cứng đờ, như là không thể tin được mà nhìn thụ. Ánh mắt này quá chăm chú sâu sắc, làm thụ không được tự nhiên.

Cậu cau mày: “Sao lại nhìn tôi như thế? Cảm thấy tôi đang sỉ nhục anh sao?”

Công lắc đầu: “Không. Chẳng qua là tôi cảm thấy cậu không hổ là con trai độc nhất của Tiêu gia.”

25. Chương 25

Cậu nghĩ, năm đó công có thể vì đoạt quyền với Mục gia mà lợi dụng cậu, vậy bây giờ cậu dùng lý do công việc, muốn công ở lại, công hẳn là sẽ đồng ý đi.

Nhưng kết quả lại ngoài ý muốn, công không những không ở lại, còn dùng ngữ khí vô cùng thất vọng nói với cậu, cậu quả nhiên là con trai độc nhất của Tiêu gia.

Thụ nổi giận: “Anh có ý gì?”

Công nghiêng mặt sang một bên, có một số việc anh cũng không muốn nói ra.

Ví như năm đó Tiêu gia đứng ra để cha anh tạo áp lực khiến anh và thụ bên nhau. Lúc sau anh bị đuổi khỏi nhà, mẹ thụ lại vội vàng vàng yêu cầu bọn họ chia tay.

Công vẫn cảm thấy tất cả đều không liên quan đến thụ.

Anh không cho là thụ bảo cha mẹ mình đến “khai thông” với Mục Nhân. Ở trong lòng công, thụ chỉ là một người trẻ tuổi bướng bỉnh, tính tình trẻ con mà thôi.

Thích ai, sẽ dùng cảm theo đuổi. Tuy rằng có đôi lúc phương thức theo đuổi không đúng cho lắm, cũng quá mức dính người, nhưng lại luôn luôn làm cho người ta mềm lòng.

Bởi vì thụ là người tốt, có thể nhìn ra thụ tâm nhãn không xấu, người cũng đơn thuần.

Công chưa từng nghĩ sẽ nói chuyện năm đó cùng những khuất tất đằng sau cho thụ nghe.

Anh biết cha mẹ thụ cưng chiều thụ nhường nào. Cậu có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, không giống anh.

Hạnh phúc đó mới là quý giá. Còn anh chỉ là một người đi ngang qua trong sinh mệnh thụ mà thôi.

Trạm tiếp theo có lẽ sẽ càng tốt hơn. Nếu lúc đó anh không nói chia tay, e rằng thụ sẽ âm ỉ với người nhà, muốn bên anh.

Thụ sẽ ném đi vật quý giá, để đổi lấy một vật có lẽ không có bao nhiêu giá trị.

Bởi vì anh cũng không thể khẳng định được mình có thể gánh nổi phần tình cảm này của thụ đồng thời tặng lại cho thụ một tình yêu tương xứng hay không.

Anh không cần khiến thụ hy sinh như thế.

Cho nên anh để cậu đi. Anh đồng ý với lời mẹ thụ nói, chia tay với thụ, nhìn cậu rời đi.

Thụ rời đi, để lại cho công thay đổi, chính là anh sẽ tình cờ nhớ tới cậu vào những ngày mưa.

Dép lê, cốc, khăn mặt thụ dùng qua

Đều có thể làm công nghĩ đến người này. Nhàn nhạt, ở trong lòng lướt qua, lưu lại một chút sóng.

Không phải sâu sắc đau lòng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không để ý. Dù sao anh sẽ nhớ tới cậu, ít nhiều gì, cũng sẽ nhớ tới bộ dáng cậu.

Nhưng bây giờ thụ lại nói, anh cùng tôi ăn cơm, tôi có lẽ sẽ thay đổi chủ ý.

Thụ liền cùng mẹ thụ trong ấn tượng giống nhau, muốn anh lấy tình cảm đổi lợi ích.

Nhưng anh không cần. Hợp tác được một nửa lại dừng, khẳng định sẽ tạo ra nhiều phiền phức, nhưng anh sẽ xử lý tốt.

Giống như năm đó anh không theo mẹ thụ chọn đi “đường tắt” qua thụ, mà lựa chọn đường khác gian nan hơn.

Hai năm sau, thụ trở về. Công biết thụ thay đổi, lại không biết thụ thay đổi hoàn toàn như thế này.

Tia sáng của quá khứ đã không còn nữa. Công nhìn thụ thật sâu, vẫn lông mày này mắt này.

Thực ra thụ cũng không có gì thay đổi, chỉ là quan hệ giữa hai người, đã khác rồi

Công quay người muốn đi, thụ đột nhiên lên tiếng: “Anh còn nợ tôi một bữa cơm.”

Công dừng bước, quay đầu lại, thấy thụ cúi đầu, chỉ nhìn thấy xoáy tóc.

Thụ chậm rãi nhai đồ ăn trong miệng, nuốt xuống mới nói: “Không muốn cùng tôi nữa sao? Bởi vì tôi không có giá trị, có đúng không...?” Ba chữ cuối cùng thụ nói rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy.

26. Chương 26

Nhưng mà công nghĩ thụ cũng không lý trí được như vậy.

Thụ thả đĩa xuống, không dừng lại ở đó. Lý trí nói cho cậu biết, dừng lại tự rước nhục nhã, nhưng là tâm tình cậu không khống chế được.

Cậu cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh, trình bày sự thực: “Giống như năm đó, bởi vì anh phát hiện em không có giá trị, cho nên không cần em nữa, không phải sao?”

Công: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì?” Thụ thậm chí mỉm cười: “Dù vậy, sao anh không thể cân nhắc em một chút? Cho dù anh không thích em, nhưng cưới em rồi chính là nắm giữ toàn bộ Tiêu gia. Lúc đó không có ai dám làm khó dễ anh nữa, ngay cả cha anh không phải sao?”

Sau khi xuất ngoại, thụ mới biết tại sao công lại đến ở căn nhà rách nát đó.

Bởi vì anh không phải con trai của Mục Nhân, mà là con của mẹ anh với chồng trước.

Cho nên thụ không hiểu nổi, tại sao công chỉ lợi dụng cậu một nửa lại để cậu ra nước ngoài.

Công đột nhiên dùng sức, hai tay chống đỡ lên bàn, mất hết phong độ, cực kỳ tức giận. Anh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thụ: “Vị thiếu gia này, cậu có giá trị gì? Cho dù có, tôi từ trước đến nay đều không cần.”

Anh đứng thẳng người, thu hồi dần sự tức giận, giống như muốn không chế tâm tình mà chỉnh lại caravat.

Thụ nắm chặt hai tay: “Anh mời em đến nhà ăn cơm, là vì anh cần em. Sau đó tại sao lại không cần? Anh chỉ cần đối xử tốt với em, cho dù là lừa dối cũng không sao...”

Lời của cậu bị ánh mắt càng tức giận của công đánh gãy, công căm tức nhìn thụ: “Tôi không cần.”

Thụ sắc mặt trắng bệch. Cũng may hai năm qua không phải lãng phí, ít nhất lúc này cậu không có mềm yếu, cũng không lảng tránh.

Cậu chỉ ngồi ngay ngắn ở đó, cố gắng đối mặt với công.

Chuyện muốn hỏi, qua hai năm cuối cùng cũng hỏi ra.

Tại sao? Cậu chỉ muốn hỏi một câu tại sao.

Công lại nhắm mắt lại, hô hấp dồn dập, rất nhanh lại tiếp tục mở ra: “Đúng, mời cậu về nhà ăn cơm không phải ý của tôi. Tôi đúng là có thể lợi dụng cậu, lấy lại công ty, quyền thừa kế, tất cả mọi thứ. Nhưng tôi không cần, cũng không muốn làm như vậy.”

Tim thụ đập gấp gáp, cả người lạnh lẽo, căng thẳng chờ đợi tuyên án.

Nhưng mà giọng nói công lại như xuân về, một chút một chút làm thụ ấm lại.

Công nói: “Bởi vì tôi không muốn lừa cậu, không muốn lợi dụng cậu. Dù cậu thích tôi, tôi cũng không thể lợi dụng tình cảm cậu để muốn làm gì thì làm. Đây là giới hạn”

Công: “Cậu và tôi cơ bản không phải là cùng một loại người. Tôi chưa từng thấy người nào như cậu, tình cảm trắng trợn, không kiêng dè, bất chấp hậu quả.”

Thụ trong lòng căng thẳng, muốn bịt tai lại. Nhưng động tác này quá mềm yếu, cậu miễn cưỡng nhận được.

Công: “Tôi là người, cũng không phải cục đá, sao có thể không có chút phản ứng nào với sự theo đuổi của cậu. Cho nên tôi càng không thể làm như vậy. Nhưng cậu bây giờ, lại muốn dùng tiền để mua tình cảm, cho dù là giả cũng thế.”

27. Chương 27

Công phát hiện ánh mắt thụ, cả người giống như bị nước lạnh dội qua, tỉnh táo lại.

Anh theo bản năng dùng tay che miệng, nhớ lại những lời mình vừa nói, nhúu nhúu mồm, có chút bối rối muốn rời đi.

Anh hoảng quá rồi, cho nên không nghĩ đến cầm theo máy tính và tài liệu.

Nhưng thụ không thể cứ như vậy mà để cho công đi, quát lên: “Đứng lại.”

Thấy công không có ý đứng lại, cậu đuổi tay nắm lấy tay công.

Công chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình nhảy lên, tin tức tố trong người hỗn loạn, khiến anh hưng phấn, ngay cả thuốc ức chế cũng không ngăn nổi. Tin tức tố của công giống như lũ bão áp lên người thụ.

Tin tức tố kia giống như một công khác, từng tầng từng tầng bao phủ trên người cậu, ở khắp mọi nơi.

Thụ không kịp chuẩn bị hít phải một hơi, chỉ một thoáng đã đỏ cả mặt.

Eo cậu mềm nhũn, nơi kia ướt rồi. Tin tức tố của cậu cũng không khống chế được, một tia một tia từ trong người chui ra, cùng tin tức tố của công quấn lấy nhau.

Giống như một cái đuôi quần người, dính dấp ngọt ngào. Vừa như bao lấy tin tức tố của công, lại vừa như muốn tan vào trong tin tức tố ấy.

Công chưa từng trải qua tiếp xúc tin tức tố như vậy. Từ lớp học sinh lý anh cũng biết lúc AO kết hợp sẽ dùng tin tức tố để trợ hứng.

Nhưng cụ thể cảm giác như thế nào, anh chưa từng biết.

Công không nghĩ tới hôm nay lại ở trước mặt mọi người tiếp xúc với tin tức tố của thụ.

Đây quả thực là một đòn đáng sợ đối với người có thói quen giữ lễ như công.

Trước khi tinh thần phục hồi lại, công đã cởi áo khoác của mình ra, cưỡng ép bọc thụ rồi ôm vào trong lồng ngực.

Thụ muốn tránh thoát, lại bị công đè gáy, ép vào ngực: “Đừng nhúc nhích.”

Công muốn đưa thụ đi, vì tin tức tố bị mất khống chế đối với O rất nguy hiểm, lại còn là ở nơi công cộng.

Thụ bây giờ phải được đưa vào một nơi kín đáo. Trong xe công có thuốc ức chế dành cho A, có lẽ thụ cũng có thể ăn.

Anh ôm thụ, rồi khỏi phòng ăn trước con mắt mọi người.

Tới tận lúc vào trong xe rồi, công mới nhớ tới máy tính và tài liệu của mình. Đó là hai thứ vô cùng quan trọng với công ty, nhưng anh lại ném hoàn toàn ra sau đầu.

Công lấy thuốc ra, lại đưa cho thụ bình nước, ra lệnh: “Uống hai viên đi.”

Nói xong công muốn rời khỏi, thụ nắm lấy tay anh: “Anh đi đâu?” Theo bản năng sinh lý, cậu không muốn A bên cạnh rồi đi, mà trong lòng, cậu cũng không muốn công rời đi.

Công trả lời: “Tôi quay vào lấy máy tính.”

Thụ buông tay ra, không cản anh nữa. Lúc công vội vã trở về xe thì lại không thấy thụ đâu, hai viên thuốc vẫn còn nguyên.

Công nhặt thuốc lên, mặt tái nhợt. Lúc này anh hoàn toàn quên mất chính mình cũng phải uống thuốc ức chế.

Chỉ ở trước hành vi không nghe lời của thụ, công mới lo lắng cùng tức giận đến ngập trời, còn có dự vọng khống chế tuyệt đối không biết đã nảy sinh từ khi nào.

Anh quả thực không dám tưởng tượng thụ ở trong tình trạng như thế sẽ gặp phải chuyện gì.

Công hối hận tại sao mình lại muốn vào lấy máy tính. Anh biết rõ thụ vốn tùy hứng, anh cần phải làm cho thụ...

Trước khi suy nghĩ của bản thân trở nên hồng бет, công đột nhiên giật mình một cái, miễn cưỡng tỉnh táo

lại.

Anh vội vàng uống thuốc xong mới phát hiện bản năng thật đáng sợ. Trong khoảnh khắc ấy, anh thể mà lại thay đổi không còn là chính mình.

28. Chương 28

Cậu cũng biết thời điểm này không thể để tin tức tố bay ra bên ngoài.

Công đứng bên ngoài xe, tâm trạng nóng nảy đã bắt đầu lắng xuống, không mất khống chế như ban nãy nữa.

Tình huống của thụ lúc này cũng không tốt lắm. Tuyến thể nhân tạo của cậu phát tình có quy luật, bởi vì từ sau khi cha mẹ biết cậu làm phẫu thuật vẫn luôn yêu cầu cậu kiểm tra định kỳ tại bệnh viện.

Tác dụng phụ là không thể nào tránh được, cũng chỉ có thể dùng thuốc đặc biệt để ức chế.

Không nghĩ tới ngày hôm nay lại bị công ép phát tình.

Tay chân thụ như nhũn ra, mồ mả lấy thuốc từ trong ngăn kéo, cũng không để ý liều lượng mà đổ cả nửa lọ ra tay, muốn nhét vào miệng.

Tay thụ mới nâng được một nửa thì nghe thấy có người gõ ầm ầm lên cửa kính xe. Thụ run người, cho là xảy ra bất trắc, hấp dẫn A đến rồi.

Thụ nhìn một cái, lại thấy đứng ngoài cửa chính là công. Công không ngừng gõ lên cửa sổ xe, muốn vòng tới bên ghế phụ lái mở cửa.

Thụ trong lòng không muốn cho công vào, dù sao nếu thật sự có chuyện xảy ra, đồng bọn nhui nọ nần giữa họ sẽ lại càng thêm rối.

Nhưng lực tập trung của cậu lúc này rất kém. Hơn nữa cậu muốn công, trên các loại ý nghĩa đều muốn.

Nếu như công thực sự cùng cậu có chuyện gì, công sẽ trở thành của cậu sao?

Thụ chảy mồ hôi một tầng lại một tầng, cả người giống như ngâm nước ngồi ở chỗ ghế lái.

Trong cơ thể cậu như có hai kẻ đang giằng co, một kẻ nói không, kẻ kia lại muốn cậu mở cửa.

Thật giống như lần này, cậu vốn không nên bỏ dở hợp đồng trả thù, nhưng cậu vẫn làm rồi.

Mâu thuẫn từng giây từng phút quần đảo trong lòng, khiến cậu không có cách nào an tĩnh được.

Mà lần này, cậu dùng chút khí lực cuối cùng, mở cửa xe.

Cửa vừa mở, cả một bầu trời tin tức tổ tản ra ngoài.

Công động tác nhanh nhẹn ngồi vào trong, đóng sầm cửa xe lại.

Bây giờ hai người cùng ở trong một không gian khép kín.

Thụ có chút buồn cười nghĩ.

Công vừa vào đã cầm lấy tay thụ: “Cậu là muốn uống thuốc hay muốn tự tử?”

Tay thụ rất nóng, ngón tay giật giật, muốn rút ra khỏi tay công. Cậu nhớ tới thuốc, uống thuốc vào sẽ không khó chịu nữa.

Nhưng bây giờ cậu một chút khí lực cũng không có, cả người mềm nhũn, còn muốn chịu đựng mùi vị câu dẫn của công.

Có trời mới biết cậu muốn cười trên người công, muốn thích gì làm nấy với công như thế nào. Nhưng lời cậu nói ra lại là: “Anh xuống đi, tôi không muốn thấy anh.”

Công lấy thuốc từ trong tay thụ, nhét vào miệng cậu hai viên.

Theo động tác của công, mùi vị hấp dẫn kia đốt cháy hoàn toàn dục vọng của thụ.

Lúc này thụ nghĩ tới tất cả, nghĩ đến sự từ chối và vô tình của công. Đầu óc vốn mơ màng lại càng không tỉnh táo.

Cậu cào cào tóc, né tránh: “Anh đừng động vào tôi.”

Công đột nhiên dùng lực rất mạnh nắm cằm xoay mặt thụ qua, ép cậu đối mặt với mình.

Công nói: “Cậu uống thuốc mau.”

Thụ đột nhiên mở to hai mắt, mặt đỏ bừng: “Ai đến cũng được, tôi không muốn anh. Anh xuống xe.”

Một giây sau, công tàn nhẫn cắn một cái lên cổ tay thụ.

Cơn đau truyền tới, mà tin tức tố của công cũng theo vết thương mạnh mẽ tiến vào thân thể thụ.

29. Chương 29

Lúc này, công đột nhiên thắt dây an toàn cho thụ. Cậu mơ mơ màng màng, ngoan ngoãn bị vây ở ghế lái, ôm cổ tay thổ hồng học.

Công nhét hai viên thuốc vào miệng thụ. Thụ không chống cự. Bởi vì trong người có tin tức tố của công, cậu lúc này cực kỳ nghe lời.

Thụ bé ngoan uống thuốc, uống nước.

Mấy phút sau, thuốc phát huy tác dụng, cậu hôn hôn trầm trầm ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là ở nhà. Nhà của cậu. Mẹ cậu nằm nhoài bên giường, đầy vẻ lo lắng.

Thấy thụ tỉnh, bà vui vẻ ngồi dậy, nghĩ tới điều gì đó, muốn nói lại thôi.

Thụ liếc nhìn cổ tay mình, quả nhiên được quấn một lớp băng gạc. Không phải là ảo giác, lúc ở trong xe công thật sự đã đánh dấu tạm thời cậu.

Đánh dấu tạm thời có thể giảm bớt dục vọng, đồng thời xoa dịu nóng nảy do phát tình.

Ở tình huống đó, đánh dấu tạm thời được cho là một phương pháp hữu hiệu.

Chỉ là coi như tạm thời, nó vẫn cứ là một loại đánh dấu. Phương pháp này quá mức ám muội, mẹ thụ đại khái có thể cảm nhận được khí tức của người khác trên người cậu.

Khí tức này lưu lại cũng phải tầm một tuần.

Mẹ thụ cũng biết là ai đưa con mình trở về. Là đứa con trai nhà họ Mục kia.

Vòng vòng chuyển chuyển, hai người thế mà lại tiếp tục dây dưa.

Lúc nhìn thấy công, mẹ thụ vừa lúng túng vừa hoảng sợ.

Lúng túng vì thái độ của mình đối với công năm đó. Hoảng sợ vì bà lo công vì bất mãn với bọn họ, sẽ đối xử không tốt với con bà.

Nhưng kiểm tra xong, bác sĩ nói trên người thụ ngoài đánh dấu tạm thời thì không có tình huống gì khác.

Không bị xâm phạm, tin tức tố cũng được xoa dịu. Bây giờ hôn mê chỉ là do tác dụng đồng thời của đánh dấu tạm thời và thuốc ức chế mà thôi.

Lúc bác sĩ kiểm tra, công vẫn chưa về.

Anh giống như không phát hiện mẹ thụ đang dùng ánh mắt khiển trách nhìn mình, chỉ yên lặng chờ ở một bên.

Đợi đến khi bác sĩ nói không có việc gì, anh mới chào tạm biệt mẹ thụ.

Mẹ thụ càng lúng túng hơn. Ban nãy, bà một mực cho rằng thụ bị công cưỡng bức, vừa tức vừa gấp vừa hận.

Bây giờ bác sĩ kiểm tra được thụ thực ra không bị gì, trái lại bà còn muốn cảm ơn công đã kịp thời cứu thụ.

Mẹ thụ chỉ cảm thấy hai má nóng lên, lén lút kéo bác sĩ qua một bên, hỏi thụ phát tình mãnh liệt như vậy có phải có liên quan đến tuyến thể nhân tạo của cậu không.

Bác sĩ nói không thể xác định được, vẫn nên đưa thụ đi bệnh viện kiểm tra tỉ mỉ một lần cho chính xác.

Lúc công về, mẹ thụ ra tiễn.

Tiến tới cửa, đột nhiên bà mở miệng nói: “Chuyện năm đó, tôi hy vọng cậu sẽ không nói cho tiểu Thủ nghe. Nó không biết gì cả.”

Xem tình hình hiện tại, đứa con trai ngốc nhà mình có lẽ còn chưa có buông bỏ được Mục Lễ.

Mục Lễ cũng coi như có sự nghiệp, nếu con mình thực sự yêu cậu ta, bà cũng không phải không thể chấp nhận.

Chính là bà sợ công vẫn còn khúc mắc vì chuyện năm đó.

Tính của thụ, mẹ cậu rất rõ.

Nếu như cậu biết năm đó bà đi tìm công, để công tự giác không liên lụy thụ, khẳng định cậu sẽ nháo đến long trời lở đất, còn muốn hận bà.

Bà không muốn làm con mình tổn thương.

Vậy nên bà hiền hậu nhìn công cười: “Lần này phải cảm ơn cậu. Coi như là để cảm ơn, đợi nó khoẻ lại, chúng ta cùng ăn một bữa đi.”

Ai ngờ công lạnh nhạt trả lời: “Không cần. Tiễn tới đây là được rồi, bác quay về đi.”

30. Chương 30

Mẹ thụ liếc nhìn lần hai, cuối cùng thở dài: “Có chuyện tôi phải nói với cậu.”

Bà dẫn công trở lại phòng khách, tự mình pha một ấm trà mời công.

Công bưng tách trà, nhìn lá trà trôi nổi bên trong. Mẹ thụ đột nhiên cúi người trước anh: “Nếu như hai năm trước bác khiến cháu không thoải mái, cho bác xin lỗi.”

Công mở to mắt ngạc nhiên. Anh vẫn không thể thản nhiên tiếp thu được việc một trưởng bối nói xin lỗi với mình.

Anh muốn đi dìm, đã thấy mẹ thụ lấy ra khăn mùi soa, chấm nước mắt, bắt đầu nói: “Thực ra nó cũng là bị hai bác chiều hư. Chúng ta lúc đó cũng không nghĩ tới gan nó sẽ lớn như vậy.”

Công không nói gì, yên lặng chờ đợi. Anh biết mẹ thụ có điều muốn nói với mình, nhưng cụ thể là gì, anh không rõ.

Coi như đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng lời mẹ thụ nói tiếp đó vẫn khiến anh ngạc nhiên không thôi.

Mẹ thụ nói với công, thụ làm phẫu thuật tuyến thể. Chính là hai năm trước, lúc cậu vừa mới gặp công không lâu.

Công đột nhiên nhớ lại, lúc đó cổ thụ có quần băng. Thì ra là vậy, ra là băng bó sau phẫu thuật.

Hậu quả của việc đổi tuyến thể là gì, công đại khái cũng có thể đoán được.

Anh muốn nói lại thôi, khiếp sợ vô cùng. Tin tức này nhất thời làm anh nói không nên lời.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới thụ lại yêu thích mình tới mức độ này.

Rõ ràng bọn họ mới chỉ gặp nhau mấy lần, vẫn là mai mối làm quen, tại sao lại có người có thể chỉ vì đối tượng hẹn hò mà làm phẫu thuật như thế.

Mẹ thụ nhìn công, tiếp tục nói: “Tại sao tiểu Thủ phải làm phẫu thuật này, bác nghĩ cháu cũng biết. Vì tin tức tố của hai đứa vốn không hợp nhau.”

Hai tay công khẽ run, theo bản năng siết chặt lại, hỏi: “Tại sao...Cậu ấy sẽ...” Anh không hiểu, nếu như ngay cả tin tức tố cũng không hợp, vậy thụ thích anh vì cái gì?

Loại tình yêu điên cuồng này, là từ đâu mà tới?

Nếu như thụ thích đến mức này, thì năm đó, anh đáng ra nên dùng phương thức ôn hoà hơn chứ không phải một câu lạnh lùng “chúng ta chưa từng bên nhau”.

Mẹ thụ cười khổ nói: “Nếu như chúng ta biết lý do thì tốt rồi. Nó có thể đổi lại tuyến thể, nhưng nó không muốn. Chúng ta cũng không ai biết tuyến thể cũ của nó ở đâu.”

Bà lắc đầu một cái: “Đứa bé này làm việc quá cảm tính, chặt đứt đường lui của chính mình. Năm đó lời bác nói với cháu đúng là không tốt, nhưng mong cháu tha thứ cho một người mẹ tha thiết thương con. Tiểu Thủ e rằng chỉ có cháu, nhưng cháu không phải. Nếu như cháu gặp được người định mệnh, thì nó phải làm sao bây giờ?”

Mẹ thụ nhìn công: “Cho đến tận bây giờ, bác vẫn cảm thấy hai đứa không hợp. Nếu cháu thật sự không muốn bên nó, thì cháu giúp bác một chút đi. Tìm tuyến thể cũ để nó đổi lại. Mà người định mệnh của nó chúng ta vẫn biết ở đâu. Chờ phẫu thuật xong, chúng ta sẽ đưa người kia đến trước mặt nó. Cháu không cần lo lắng nó sẽ tiếp tục quần lấy cháu nữa. Cả bác với cháu đều biết, nó gặp người kia rồi sẽ không yêu cháu hơn nữa đâu.”

31. Chương 31

Trợ lý về mặt ám muội hỏi cậu có đi hay không. Thụ sững sờ trong nháy mắt, sau liền nói: “Cứ theo lời anh ta đi.”

Buổi hẹn lần trước lúng túng như vậy, cậu theo bản năng sờ sờ cổ tay mình. Cậu vẫn còn lời chưa nói hết, còn chuyện phải hỏi rõ ràng với anh.

Lúc tan làm, thụ đi thang máy xuống tới bãi đỗ xe.

Công đã đến rồi, đang dựa vào bên cạnh xe đợi, lại còn hút thuốc.

Thụ xưa nay chưa từng thấy dáng vẻ công hút thuốc, không quá ôn hoà, thậm chí còn có điểm lạnh lùng nghiêm nghị mang tính công kích, vẫn mê người như cũ.

Thụ không nhanh không chậm đi tới, liếc công một cái.

Trước khi thụ tới gần, công đã dập tắt thuốc, còn giơ đầu thuốc lên: “Xin lỗi.”

Thụ lắc đầu: “Không sao.” Công đưa thụ đến một nhà hàng kiểu Nhật, là một phòng riêng, đóng cửa lại trong phòng chỉ còn mỗi hai người.

Hai người đều có vẻ muốn nói lại thôi, không biết ai nên mở miệng trước. Cuối cùng vẫn là thụ chủ động: “Lần trước anh nói có thể lợi dụng em nhưng anh không làm thế, đúng không?”

Thụ không muốn nghĩ tại sao ngày xưa mẹ lại nói với cậu như thế, e rằng trong này có hiểu lầm gì đó, mọi chuyện không phải tệ như cậu nghĩ đi.

Cậu hơi nghiêng người về phía trước, đây là tư thế mong đợi. Nhưng cậu khắc chế không để cho tâm tình của mình biểu hiện ra ngoài nên nghe qua câu hỏi có chút lạnh nhạt.

Nói cậu mong đợi câu trả lời, không bằng nói cậu đang chờ phán quyết.

Công nhìn thụ, ánh mắt phức tạp. Thụ theo bản năng dựa người về phía sau, có chút phòng bị.

Cậu sợ lại một lần nữa thất vọng. Nhưng công không để cậu thất vọng, anh nói: “Là thật. Cho nên mới có thể để người nhà cậu đưa cậu đi. Tôi lúc đó...cũng không thích hợp ở bên cạnh cậu.”

Thụ giấu hai tay dưới gầm bàn, nắm chặt. Có trời mới biết hiện tại tim cậu đập nhanh tới cỡ nào.

Cậu nháy mắt một cái, nhin ý cười bên khoe miệng xuống, tiện tay cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Công giống như đang có tâm sự, thất thần nhiều lần. Trong lúc đó thụ tìm đề tài nói chuyện, hỏi một chút tình hình công trong hai năm qua, còn có con chó kia.

Nghe đến lai lịch của con chó, cùng tình hình của nó lúc được công nhặt về nuôi, thụ thần sắc quái dị, trong lòng tự khuyên nhủ chính mình không cần nghĩ nhiều.

Bằng không, cậu thật sự cảm thấy con chó này sao lại giống một cậu thứ hai như vậy?

Vô liêm sỉ lợi dụng sự mềm lòng của công để anh thu lưu mình...

Thụ cũng nói cho công nghe tình hình của mình lúc ở nước ngoài. Tiếc là cậu ở nước ngoài hai năm cũng không có mấy chuyện tốt đẹp.

Không có bạn mới, mỗi ngày đều rất khổ sở, lại còn di chứng tuyến thể thỉnh thoảng phát tác.

Thụ cố gắng suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Em học được rất nhiều thứ, rất nhớ đồ ăn trong nước.”

Tiếp đó, cậu dừng một chút: “Quan hệ của AO nước ngoài còn rất cởi mở.”

Cậu gặp qua nhiều đôi AO đã có ký hiệu lẫn nhau, vẫn ra ngoài đi chơi như thường, hiểu rõ tâm ý đối phương.

Nhưng hiển nhiên công đã hiểu lầm ý cậu, anh theo bản năng nói: “Có người làm chuyện gì đó không tốt với cậu sao?”

Thụ vừa muốn phản bác, đột nhiên ngừng lại, nhướn mày: “Dù sao cũng chẳng có ai dám làm chuyện gì không tốt với em, làm sao?” Anh có ý kiến?

Cậu theo bản năng nắm chặt cổ tay mình. Động tác này từ khi bữa cơm bắt đầu đến giờ đều không ngừng được cậu lặp lại.

Công duỗi tay nắm chặt bàn tay thụ, kéo đến bên má mình, cúi đầu ngửi khê. Lúc anh mở miệng, hơi nóng toàn bộ phả lên cổ tay thụ.

Nóng nóng, ẩm ướt, rồi lại giống như lần trước, anh tàn nhẫn cắn mạnh một cái.

Thụ như bị điện giật, run rẩy, mà công lại nói: “Hình như không có mùi vị gì. Cậu rất khó chịu?”

Vừa dứt lời liền nghe âm thanh khàn khàn của thụ vang lên: “Đúng vậy. Anh có muốn cắn một cái nữa không?”

32. Chương 32

Công rừ mi mắt xuống, nhìn bàn tay trống không của mình, lại ngược lên: “Tôi không căng thẳng.”

Thụ không kiềm được cười cười. Hai năm trước là cậu một bên cam chịu. Hiện tại, cậu có nghĩ đến dùng biện pháp cực đoan để có được công.

Dù cuối cùng cậu vẫn không có quyết tâm tàn nhẫn, nhưng không có nghĩa cậu bỏ qua, cậu chỉ là đổi một phương thức khác thôi.

Giống như tiểu O nói, năm đó cậu nên dứt khoát đưa công lên giường.

Thì sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy, nếu như một lần không được, lại ngủ thêm một lần.

Thụ cảm thấy rất có đạo lý. Cậu vừa mới thử một chút phương thức tán tỉnh cậu nhìn thấy người ta dùng lúc ở nước ngoài.

Cậu phát hiện công ban nãy thật sự hoảng hốt.

Thì ra công thích kiểu tán tỉnh như thế. Có lẽ trước đây cậu ngu ngốc, giống một đứa trẻ nên mới không đã động được công.

Nếu như công biết ý nghĩ của thụ lúc này, khẳng định là sẽ cười khổ không thôi.

Tất cả mọi chuyện đều có tiền căn hậu quả. Hai năm trước, bọn họ dây dưa. Hai năm sau công lại biết chuyện thụ đổi tuyến thể.

Làm sao có thể giống như trước đây, duy trì bình tĩnh phân tích lợi và hại.

Cơ mà dù không biết chuyện tuyến thể, công cũng không có cách nào bình tĩnh trước thụ.

Nếu không tại phòng ăn đó, tin tức tố của anh sẽ không mất khống chế, làm thụ phát tình tại chỗ.

Đáng tiếc giữa hai người bọn họ không có tâm ý tương thông, cho nên ai cũng không biết suy nghĩ của

người kia.

Ăn xong, hai người dùng cà phê. Thụ phóng tầm mắt qua cửa sổ thủy tinh, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Trời tối rồi, buổi hẹn hò này sắp phải kết thúc.

Cậu cầm cốc cà phê lên, hỏi công: “Rốt cuộc tại sao hôm nay anh lại hẹn em ra đây?”

Công yên lặng một lúc mới trả lời: “Cậu có muốn đi nước ngoài chơi một chuyến với tôi không?”

Thụ hiển nhiên không ngờ tới sẽ nhận được câu trả lời như này, run tay một cái, làm cốc cà phê đổ hết lên bàn, bắn ướt cả quần áo.

Công ngạc nhiên, lấy giấy ăn cho thụ, nhưng đáng tiếc thụ không nhận, trái lại ngăn tay anh: “Anh có ý gì? Nói rõ ràng một chút. Ra nước ngoài chơi? Chỉ có hai chúng ta?”

Công đứng lên đi vòng sang bên thụ, kéo tay cậu, lấy giấy ăn giúp cậu lau tay.

Cà phê nóng bắn lên tay thụ, may mà nhiệt độ cũng không cao lắm, không bị bỏng.

Công vừa giúp thụ lau vết bắn trên người, vừa nói: “Ừ, chỉ hai chúng ta. Đi Pháp được không?”

Thụ lúc đó trả lời là: Để cậu suy nghĩ một chút.

Nhưng mà một tuần sau, cậu đã ngồi trên máy bay, hướng nước Pháp mà tới.

Trước khi lên máy bay, cậu cường ép lôi kéo tiểu O cùng thức suốt đêm phân tích tâm lý công. Tiểu O buồn ngủ cực kỳ, một lần một lần nói cho thụ nghe: “Có thể là anh ta thích cậu, biết đâu chỉ là không thích như cậu. Cậu nắm chắc cơ hội, lên giường với anh ta đi.”

Thụ hiện tại mệt mỏi vô cùng, mà trong đầu lại toàn là mong chờ với chuyến đi Pháp lần này. Vừa mệt vừa vui.

Công gọi tiếp viên hàng không, thay thụ muốn lấy gối với chăn: “Ngủ đi. Còn phải bay rất lâu nữa.”

Nói xong, anh đưa bịt mắt và hai viên thuốc Melatonin cho thụ.

Thụ có chút giật mình: “Làm sao anh biết em muốn những thứ này?”

Bởi vì hành lý của thụ mỗi lần đều là do mẹ thụ chuẩn bị, lần này thụ tự mình sắp xếp, liền không mang theo.

Ban này thụ còn đang nghĩ lần này khẳng định ngủ không ngon rồi.

Chờ thụ kéo bật mắt lên xong, công quay mặt sang nhìn cảnh sắc lướt nhanh bên cửa sổ.

Anh sao lại không biết. Là mẹ thụ nhắc nhở anh. Mà mẹ thụ cũng biết hành trình lần này là do công đề xuất.

Anh muốn gặp người định mệnh của thụ. Đây là điều kiện tiên quyết nếu muốn anh đồng ý hỗ trợ.

33. Chương 33

Thụ với công đi dạo một vài điểm du lịch, mua về một đồng hồ lớn.

Hai người giống như hai người bạn tốt đã nhiều năm không gặp, có chút thân mật, cũng không ngọt ngào.

Lúc vừa đặt chân xuống đất Pháp, công tặng thụ một cái vòng cổ phòng bị cắn.

Thụ không muốn đeo, ngại xấu. Công lấy vòng về, qua một buổi tối, cái vòng đã được sửa một chút, trông dễ nhìn hơn, lần thứ hai đưa tới tay thụ.

Thụ nhìn vòng cổ một chút, lại nhìn bàn tay đầy vết thương của công, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đưa cổ ra để công đeo cho mình.

Lúc trời không đổ mưa, bọn họ đi tới quảng trường gần khách sạn cho chim bồ câu ăn. Công mặc một cái áo khoác dài, đeo găng tay da, tóc đen, ngũ quan thâm thúy, hấp dẫn không ít ánh mắt của cả nam và nữ.

Còn có thợ chụp ảnh tới hỏi có thể chụp công vài bức không.

Thợ chụp ảnh là hỏi thụ, vì cho rằng hai người là một đôi. Thụ lộ tai đỏ lên, nhìn về phía công.

Thợ chụp ảnh hiểu lầm ý thụ, nói hai người các cậu có thể cùng chụp.

Thụ không tự nhiên chạy đi, sau cùng vẫn là công kéo thụ giữ lại.

Thụ phát hiện không biết từ khi nào công trở nên nghiện thuốc lá. Hai người không ở cùng một phòng. Buổi tối, lúc cậu đi gọi công ăn cơm thường thấy anh ở ngoài ban công hút thuốc, một điếu lại một điếu.

Thấy cậu đến, anh liền áy náy nói muốn tắm trước.

Lúc công tắm, thụ ngồi ở bên ngoài nghịch di động. Điện thoại của công trên giường vang lên, thụ gọi vài tiếng, công không nghe thấy.

Cậu vẫn nghịch điện thoại của mình. Sau khi chuông di động của công ngừng lại, một tin nhắn tiếng Pháp được gửi tới.

Thụ đọc hiểu tiếng Pháp. Cậu xuất ngoại du học chính là đến nước Pháp.

Nhưng thụ không thích nước Pháp, lần này tới cũng không có cảm giác vui sướng vì trở về chốn cũ. Nhưng đi cùng công, lại có cảm giác khác.

Ít nhất hiện tại cậu cảm thấy thực sự tốt hơn nhiều. Cậu cũng không phải cố ý muốn xem tin nhắn kia. Chỉ là theo bản năng, liếc qua một cái.

Là một tin nhắn nhắc nhở từ nhà hàng, báo cho công biết phòng ăn anh muốn đặt trước đã được đặt thành công. Thời gian là ngày cuối cùng của lịch trình.

Thụ có nghe qua phòng ăn này. Rất nổi tiếng, khó đặt chỗ.

Nghe nói là phòng ăn tình nhân, có rất nhiều cặp tình nhân đã hẹn hò nhau ở đó sau lại chọn nơi đó để tổ chức tiệc cưới.

Thụ tâm thần bất định, liếc rồi lại liếc cái tin nhắn kia.

Công tắm xong đi ra ngoài. Bởi vì trong lòng có tâm sự, lúc đi trên đường, anh bị người ta giật điện thoại.

Thụ không buông tay, bị tên cướp trở tay quơ một dao nhưng không trúng, vì công đã chặn lại được. Công tàn nhẫn nắm chặt lưỡi dao, cho tên cướp một đấm vào bụng.

Tên cướp bị đánh đến ho ra, công còn muốn tiếp tục lại bị thụ kéo lại. Bọn họ là đến du lịch, nếu làm lớn chuyện rồi bị ép trở về thì không hay.

Thụ kéo công chạy một mạch, cuối cùng thở hồng hộc dừng lại, xoay người muốn kiểm tra tay công.

Công không biết làm sao, hồn vía vẫn luôn trên mây. May là tay anh đeo găng, tổn thương không sâu. Xảy ra việc này, thụ cũng không muốn ở ngoài đi dạo nữa.

Bọn họ quay về khách sạn. Lúc bôi thuốc cho công, thụ nhin không được cách băng gạc hôn tay công một cái, còn tìm lý do: “Nghe nói như vậy sẽ mau lành hơn chút.”

Công đột nhiên chạm mặt thụ một cái, thấp giọng hỏi: “Ngày mai cậu muốn đi đâu?”

Thụ ngẩn người, sau đó lắc đầu. Cậu đột nhiên nhớ tới ngày mai công đã đặt trước nhà hàng rồi, liền ậm ừ: “Đi đâu cũng được.”

Không ngờ công lại cau mày nói: “Tay tôi đau, muốn ở khách sạn nghỉ. Cậu thì sao?”

Thụ không hiểu ra sao, đây là không định ra ngoài sao? Vậy phòng ăn kia phải làm thế nào? Thụ nghĩ thế, rồi cũng cứ như vậy mà hỏi ra. Còn giải thích mình không phải cố ý xem điện thoại công.

Kết quả công nói: “Không đi. Tôi không đi. Cậu cũng không được đi.”

34. Chương 34

Công cũng mở cuộc họp công ty qua video. Thật ra hai người đều rất bận, mấy ngày nghỉ này hoàn toàn là cố ý để ra.

Công kết thúc video, quay đầu lại, thấy thụ đang ngồi ngay ngắn trước bàn, hiển nhiên là đang hao tổn tinh thần vì công việc.

Thụ đeo ống nghe bluetooth, đang chất vật trợ lý ở đầu bên kia.

Khí thế toàn thân, vấn đề sắc bén.

Công cầm một ly cà phê tối, đặt ở bên tay phải của thụ. Thụ liếc mắt nhìn, định nói chuyện với công. Công ra hiệu cậu cứ tiếp tục làm việc, không cần để ý đến mình.

Thụ xử lý tốt mọi chuyện xong, trời đã tối. Lúc này cậu mới phát hiện, trong phòng tuy đang phát nhạc nhẹ nhưng công đã ra ngoài.

Thụ đi gõ cửa phòng công, cũng không có ai.

Áo khoác công còn treo ở trên móc.

Cậu lấy điện thoại gọi cho công.

Bên kia công đáp sẽ lập tức trở về.

Nửa giờ sau, công mang theo thức ăn bên ngoài về. Vậy mà lại là thức ăn ở nhà hàng mà công đã đặt trước kia.

Thụ rất ngạc nhiên: “Anh đi ra ngoài mua?” Công lắc đầu một cái, không nhiều lời.

Anh xếp đồ ăn ra bàn, thụ lại càng ngạc nhiên hơn: “Sao lại toàn là món em thích ăn?”

Nghe lời này, công thế mà không tỏ ra vui vẻ, trái lại nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, dáng vẻ nghiêm túc khiến thụ không hiểu ra sao.

Không biết tại sao, cậu đột nhiên ngửi thấy một mùi lạ lẫm.

Thụ tiến đến gần công, hít sâu một cái, công không tránh không né, chỉ nói: “Cậu làm gì?”

Nghe công hỏi, thụ ngẩng mặt lên. Tay không tự chủ khoác lên vai công: “Trên người anh có...một mùi rất dễ chịu.”

Cậu vừa dứt lời liền bị công tóm chặt, mặt công áp lên gáy cậu: “Mùi gì?”

Mùi vị nhàn nhạt kia bị tin tức tố của công áp đến không còn gì, mà đầu óc thụ cũng bị công hãm đến choáng váng.

Cậu chôn mặt ở bả vai công, bảo trì lý trí, rầu rĩ nói: “Không phải mùi của anh. Anh đi gặp ai?”

Công đột nhiên buông cậu ra: “Cậu cảm thấy mùi đó rất dễ ngửi?”

Thụ theo bản năng nói: “Cũng được, rất đặc biệt.”

Công cầm đũa, không nhìn thụ nữa: “Ăn cơm đi.”

Thụ ồ một tiếng, cũng không truy hỏi nữa, tự giác ngồi đối diện công nhấp một ngụm canh, cười khẽ.

Ngược lại là công ngừng đũa: “Cậu...” Thụ ngừng đũa, công lại không nói nữa.

Công giống như không có tâm trạng ăn cơm, cầm một lon bia, đi ra ban công hút thuốc.

Thụ không ra cùng, trái lại ăn đến no nê, sau đó mới dựa vào ban công, khoanh tay nói: “Không còn sớm nữa, anh về phòng đi.”

Công kẹp thuốc lá, nghiêng đầu nhìn cậu.

Hai người đối mặt. Ban công lộ thiên thật lạnh, từng cơn gió thổi qua người thụ làm nhiệt độ quanh cậu đều giảm xuống.

Thụ giống như sợ lạnh, chà xát hai tay vào nhau, lại giục một tiếng.

Công dùng tay còn quần băng gạc đập tắt điếu thuốc.

Thụ kinh ngạc kêu một tiếng, muốn hỏi anh không đau à.

Công nhỏ giọng nói một chữ “Được”, sau đó đi vào phòng. Lúc lướt qua người thụ, công đỡ cửa sổ sát đất, giống như muốn cúi đầu nói chuyện.

Thụ ngẩng mặt, vừa như bất ngờ, lại không giống bất ngờ.

Bọn họ hôn quần lấy nhau. Thụ cảm nhận được vị đắng của rượu, vị chất của khói thuốc, còn có mềm mại và lửa nóng.

35. Chương 35

Anh mở mắt ra, bật đèn, đúng như dự đoán, nửa giường còn lại trống trơn, lại sờ ga trải giường, một mảnh lạnh lẽo.

Liếc nhìn đồng hồ, là ba giờ sáng.

Bọn họ kết hôn đã ba năm, tới nay vẫn luôn chung chăn chung gối. Công nhớ trước khi ngủ thụ vẫn bên cạnh.

Bây giờ người đâu?

Ôm một bụng nghi ngờ, công đứng dậy đi tìm. Căn nhà này là họ mua sau khi kết hôn, rất rộng, có ba tầng.

Công tìm mấy phút, mới thấy thụ ở trong bể bơi.

Giờ đang là mùa đông. Áo tắm được vắt ở một bên ghế nằm. Trên mặt bàn có ly rượu đỏ, rượu đỏ dính sệt chảy đầy trên đất, đầu đầu cũng có.

Ánh sáng của bể bơi chiếu trên mặt công, từng tầng từng tầng lay động. Cơ thể thụ trải dài trong làn nước hồ xanh.

Cậu vừa mới bơi tới một bên thành bể đã bị một cánh tay phá tan mặt nước nắm lấy kéo lên.

Thụ giật mình sắc một ngụm nước, khó chịu ho khò khè, vùng tay thoát khỏi công, lại lao vào giữa bể bơi, chân vừa đạp đã bơi ra rất xa.

Mấy năm nay cảm xúc của thụ vẫn luôn không ổn định. Biện pháp giải quyết chính là đổi tuyến thể cũ về.

Nhưng công không nói đến chuyện này, thụ cũng không đề cập tới.

Hai người bọn họ giống như hai sợi dây bị ép xoắn vào nhau, hoàn toàn dựa vào ngoại lực duy trì, không ai biết khi nào sẽ gãy.

Công không nhanh không chậm đi tới đầu đối diện, nhảy xuống trước khi thụ bơi tới.

Anh không cởi quần áo, đồ ngủ ướt hết. Thụ thẳng tắp một đường tiến vào ngực công, bị người ôm chặt.

Trên mặt thụ đều là nước, lạnh lùng nhìn công, trong mắt là ánh lửa chưa tắt.

Công thở dài: “Đều là cái dạng này, thể mà mấy hôm trước còn hỏi anh có muốn ly hôn không.”

Thụ mặt không cảm xúc trả lời: “Anh muốn ly hôn?”

Công vuốt nước trên mặt thụ: “Anh nói rồi, chuyện kết hôn của chúng ta không phải là chuyện riêng của hai người.”

Thụ vỗ bỏ tay công: “Em biết, em còn không ngờ đến nỗi quên mất mấy ngày trước mới cùng công ty anh ký một hợp đồng lớn.”

Cậu không muốn bị ôm, công không còn cách nào khác đành phải thả cậu ra. Thụ giống như cá, muốn lủi khỏi lòng công.

Ai ngờ công đột nhiên từ phía sau bóp gáy cậu, dùng sức một cái, nhấc cậu đặt trên bờ.

Một giây sau, công cắn mạnh gáy cậu. Tin tức tổ theo vết cắn tiến vào bên trong tuyến thể.

Thụ thân thể mềm nhũn, mặt đỏ bừng, ánh mắt mê mang nhìn bóng đêm.

Đêm nay trời không sao.

Mơ mơ hồ hồ, cậu nhớ tới mấy ngày trước đi lấy kết quả khám sức khỏe, bác sĩ nói khả năng mang thai của cậu gần như bằng không.

Là do tuyến thể nhân tạo, lại thêm mấy năm nay thường xuyên duy trì dùng thuốc. Nếu như sớm đổi tuyến thể lại, có lẽ còn có hy vọng.

Thụ nhắm mắt lại, xoay người ôm công.

Cậu nghĩ tới người đàn ông một tháng trước nói đã đợi cậu mười sáu năm.

Nụ hôn nóng rực của công rơi trên cổ cậu. Cậu cũng nghĩ tới hình ảnh công cùng một người khác dây dưa trong xe kia.

Đột nhiên cậu cảm thấy buồn nôn, tàn nhẫn đẩy công ra.

Công không kịp chuẩn bị, buông lỏng tay ra. Thụ nhanh chóng đứng dậy, khoác áo vội vàng chạy chân trần vào.

Công ở phía sau hô một tiếng: “Chờ đã.”

Thụ dừng bước, công cũng lên bờ: “Anh nói rồi em có thể hỏi anh. Anh chờ em hỏi. Còn có, đi dép vào đi.”

36. Chương 36

Công nhìn người đàn ông tóc vàng, mắt xanh trong ảnh. Anh từng gặp người này. Năm năm trước, ở nước Pháp, dưới sảnh khách sạn anh và thụ ở.

Khi đó thụ ở trên phòng, công ở dưới sảnh. Người này tìm đến, hỏi tại sao công lại thất hứa, thụ ở đâu.

Mà công lừa anh ta, nói thụ không đến.

Trên thực tế, là công không chịu để cho hai người gặp nhau.

Công đánh giá người đàn ông trước mắt mình. Là một người ưu tú, có khí thế, cực kỳ anh tuấn. Lúc nhắc tới thụ, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Thật khó có thể tưởng tượng, yêu thương này chỉ vẹn vẹn là do sức mạnh của số phận an bài.

Mà nhất niệm chi sai*, công vẫn là cắt đứt mọi khả năng của thụ và anh ta, dù cho cuối cùng lúc trở lại, thụ nói mùi vị của anh ta trên người công dễ ngửi.

(*nghĩ sai thì hỏng hết, một ý nghĩ sai lầm dẫn đến hậu quả nghiêm trọng)

Dù mẹ thụ nói rằng người đàn ông Pháp này là người thích hợp nhất với thụ, công vẫn ích kỷ, không cho họ gặp mặt.

Thụ giống như một ngọn lửa xông vào cuộc sống của công. Công biết rõ, rằng mình phải đưa ngọn lửa này đến nơi thích hợp nhất với nó.

Nhưng anh vẫn lựa chọn không buông tay.

Công cảm thấy, mình chỉ là một người bình thường.

Anh không có lời ngon tiếng ngọt, không lăng mạn, thậm chí ngay cả cầu hôn cũng không đủ oanh oanh liệt liệt.

Ngày tháng sau khi kết hôn cũng không có kích thích, đặc sắc gì.

Việc anh có thể, chỉ là đưa đón thụ đi làm, lúc thụ đau đầu sẽ xoa bóp cho cậu. Đúng giờ cho cậu uống thuốc, mỗi đêm ôm cậu đi ngủ, dẫn dò cậu chuyện quần áo, giày dép, làm bữa sáng cho cậu ăn.

Anh không biết tạo bất ngờ, không có cách nào mỗi giờ mỗi phút đều nói “anh yêu em”.

Thụ sau này sẽ hối hận sao? Bởi vì đã vì anh mà bỏ qua lựa chọn tốt hơn.

Tất cả đều là không biết, mà công cũng lựa chọn không biết.

Giống như từ thời điểm anh gặp thụ đầu đeo băng, ở trước cửa ngẩng đầu nhìn mình, anh đã không có cách nào quay đầu lại.

Hai người kết hôn rồi, công không đề cập chuyện tuyên thệ. Thụ cũng không. Nhưng anh chưa từng nghĩ tới tình trạng thân thể thụ lại tệ thành như vậy.

Thụ nói với anh chuyện ly hôn, lúc nhìn thấy video anh cùng người khác cũng không truy hỏi.

Có lẽ là sau ba năm kết hôn, thụ cuối cùng cũng phát hiện anh chỉ đến vậy mà thôi. E rằng sau khi thụ cùng người định mệnh kia gặp mặt đã nhận ra người kia tốt hơn anh nhiều.

Anh cẩn cẩn thận thận giữ ngọn lửa không thuộc về mình này nhiều năm, cuối cùng cũng đến lúc phải lựa chọn.

Công cất những bức ảnh và báo cáo sức khỏe của thụ vào ngăn tủ.

Anh gọi điện thoại cho bác sĩ, xác nhận tình trạng thụ. Bác sĩ nói phải phẫu thuật càng nhanh càng tốt.

Công nói “được”, cúp điện thoại, tay chống trán thật lâu. Lúc trợ lý tiến vào, bất ngờ phát hiện hai mắt công đều đỏ. Trợ lý sợ đến ôm tài liệu lấp ba lấp bắp, không biết nên ra hay vào.

Hai ngày sau, người đàn ông Pháp kia hẹn gặp công. Công nhìn người kia cầm ly cà phê, ung dung ngồi đối diện mình.

Anh ta hỏi công, có biết tình trạng của thụ không?

Công gật đầu.

Biểu tình anh ta thay đổi, dùng tiếng Pháp trách công ích kỷ, rõ ràng đã sớm biết nên làm thế nào mới tốt, lại trì hoãn đến giờ.

Anh ta mỉa mai công tự ti, nhiều năm như vậy cũng không để thụ đổi lại tuyên thệ, không phải sợ thì là gì.

Vốn anh ta cũng không chắc chắn có thể có được tình cảm của thụ, nhưng bây giờ thấy công, anh ta biết thụ nhất định sẽ thích mình.

Dù sao người như công, thụ nên sớm tỉnh lại từ lâu rồi.

Công vẫn luôn không nói gì, đến khi người kia phát tiết tâm tình xong anh mới nói: “Tôi gặp anh, không phải để nghe anh nói những lời này.”

“Tôi biết bệnh viện nhà anh có nghiên cứu sâu về việc đổi tuyến thể.”

Người kia khẽ cười: “Không cần cậu nói, tôi cũng sẽ sắp xếp cho em ấy phẫu thuật ở chỗ tôi.”

Công cup mắt: “Vậy thì cảm ơn. Tôi đi trước.”

Công đứng lên, nhìn người đang cười vô cùng đắc ý kia nói: “Tuy tôi không có tự tin rằng sau khi phẫu thuật em ấy vẫn ở lại bên tôi. Nhưng anh sắp xếp cho người O kia đến chỗ tôi, lại gửi video cho em ấy, không cần biết mục đích của anh là gì, anh cũng đã làm em ấy đau lòng. Cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tay, trừ phi...”

Giống như mẹ thụ nói, sau khi đổi lại tuyến thể, thụ không yêu anh nữa.

Cậu sẽ vì bản năng mà triệt triệt để để thuộc về người đàn ông này.

37. Chương 37

Đây là một đoạn video hoàn chỉnh. Không biết người gửi cái video này cho cậu có mục đích gì.

Cậu có thể thấy dáng vẻ hốt hoảng chạy trốn của công, còn người O kia co rúc ở trong xe, cuối cùng được nhân viên y tế đưa đi.

Nếu như muốn phá hoại cậu và công, trực tiếp cắt đoạn sau không phải càng tốt sao?

Dù cho công cuối cùng chạy trốn, nhưng việc anh bị người O kia hấp dẫn là thật. Lần này không phát sinh chuyện gì, nhưng lần sau nếu không có thuốc ức chế, đây chính là một quả bom hẹn giờ.

Thụ cầm điều khiển từ xa, cuối cùng ném mạnh xuống đất, vỡ tan.

Đầu cậu đau vô cùng, theo bản năng đi tìm thuốc. Cậu biết, mình bây giờ đang phụ thuộc vào thuốc.

Cậu cũng biết, tình trạng thân thể mình rồi mù rồi.

Nghĩ tới nếu lại uống thuốc sẽ không có cách nào mang thai, thụ lại cắt thuốc vào ngăn kéo, tắt TV, nằm

trên giường chờ cơn đau vật vờ đi qua.

Ngủ một lúc, cậu cảm thấy có người xoa mặt mình. Mở mắt ra nhìn, là công.

Liếc đồng hồ, là tám giờ tối. Công chạm mặt cậu, hỏi: “Nhức đầu sao?” Thụ nhắm mắt lại, không trả lời.

Nửa giờ sau, công bê bát cháo vào cho cậu ăn. Đợi cậu ăn xong lại đưa cho cậu thuốc.

Thụ quay mặt đi, không chịu uống, còn mạnh miệng: “Em hiện tại không đau.” Công sờ gáy thụ, nhú mày.

Cậu không lừa được công. Công nhìn bắp thịt cậu căng cứng là có thể đoán ra tình huống cậu như nào. Cuối cùng cậu vẫn phải uống thuốc. Cậu muốn đi ngủ, công giúp cậu dèm chăn: “Ngủ đi, chờ em tỉnh lại anh có chuyện muốn nói.”

Thụ trong lòng trùng xuống, rồi như tơ vò mà suy nghĩ rất nhiều. Nhiều nhất chính là về người O định mệnh của công kia. Cậu có cảm giác mọi chuyện tốt cuộc cũng tới.

Giống như sau khi tuyên án tử hình lại vẫn chậm chạp không chịu hạ đao, dọa người chết khiếp, tựa như bị lãng trì, cực kỳ khó chịu.

Công không nói chuyện này nữa, anh nói chuyện khác, nhưng cũng đủ dọa người. Công nói: “Em làm phẫu thuật đi, tuyến thể của em...nên đổi lại.”

Mặt thụ trắng bệch, công lúc nào thì biết chuyện này, bảo cậu đổi lại là có ý gì?

Công tiếp tục nói: “Anh và bác sĩ đã nói chuyện rồi, ông ấy bảo tuyến thể của em cứ kéo dài sẽ khiến thân thể hao tổn không hồi lại được nữa.”

Thụ nắm tay thành nắm, cứng rắn nói: “Thân thể em em biết.”

Công đột nhiên nổi giận: “Em không biết! Luôn đau đầu, chán ăn, mất ngủ, hồi hộp, đây là cái em gọi là biết?”

Thụ đột nhiên nở nụ cười bi thảm: “Anh có phải còn kể sót một việc không? Còn có không thể mang thai nữa.”

Công nhìn chăm chăm thụ: “Đây không phải là trọng điểm.”

Thụ trầm mặc hồi lâu mới nói: “Này tại sao không phải trọng điểm... Anh không muốn có con, hay là không

muốn em sinh?”

Công nắm tay cậu: “Đừng suy nghĩ bậy bạ, anh không phải ý này.”

Sắc mặt thụ càng ngày càng kém, công thấp giọng nói: “Anh và người kia không xảy ra chuyện gì. Anh không biết phải chứng minh như nào. Chỉ là hy vọng em tin anh.”

Lúc này điện thoại di động của thụ vang lên, cậu rút tay ra khỏi tay công, nhận điện thoại.

Là mẹ thụ gọi đến, nói có tin tức tốt.

Nhưng thụ nghe xong tin tức tốt này lại như rơi vào hầm băng. Mẹ thụ nói là Tắc Tây, cũng chính là người đàn ông Pháp mà cậu gặp một tháng trước kia đã sắp xếp bác sĩ giỏi nhất cùng phòng bệnh tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể phẫu thuật.

Bà nói bà năm ấy trách oan công rồi, không nghĩ tới cuối cùng công cũng coi như lý trí, không lại dìm chuyện này xuống nữa.

Bà bảo thụ đừng lại tính toán gì, đừng chà đạp thân thể mình làm gì nữa.

Thụ không đợi mẹ nói xong đã cúp điện thoại.

Sau đó cậu giơ tay, tát cho công một cái thật mạnh, bật khóc: “Anh nhường em cho anh ta?” Cậu dùng một chút, sau đó oán hận mà khẳng định: “Anh nhường em cho anh ta!”

38. Chương 38

Thụ ra sức lau nước mắt: “Anh biết rõ anh và anh ta không giống nhau. Nếu em đổi lại, anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Công im lặng, đột nhiên nắm lấy tay thụ: “Anh không biết. Em nói cho anh nghe.”

Thụ cắn răng: “Em cũng không biết, dù sao em cũng chưa từng cùng người định mệnh thân mật. Mục tiêu sinh, không bằng anh nói cho em nghe cảm giác đó như thế nào?”

Cậu đang gây hấn, cũng đang chọc giận, càng là đang phát tiết, dùng sức mạnh ngôn ngữ một câu lại một câu cắm hết những thất vọng và oán hận của mình sau khi nghe được tin tức này vào lòng công.

Cậu càng sợ không tức giận được, không phát tiết được. Sợ công không cần cậu nữa. Vì thân thể cậu là giả, để cậu đổi tuyến thể cũ về, lại đẩy cậu vào lòng ngực người khác mới là thật.

Sau khi quăng cậu như quăng một món đồ cũ đi xong, công sẽ cùng người O kia bên nhau. Càng nghĩ càng cực đoan, càng nghĩ càng tiêu cực, thụ chống tay xuống giường muốn đứng dậy bỏ đi.

Lúc này có đôi bàn tay từ phía sau vươn tới ôm eo thụ, kéo thụ vào ngực mình: “Em muốn đi đâu?”

Thụ không nói gì, cạy tay công ra.

Công không buông tay, lại ôm càng chặt: “Anh không muốn em ở bên anh ta, cũng không muốn em làm phẫu thuật ở chỗ anh ta. Năm năm trước anh đã biết em thay đổi tuyến thể. Năm năm trước anh đáng ra nên để em và anh ta gặp mặt, nhưng anh không làm. Tiêu Thủ, em là anh cưỡng ép giữ lại. Làm sao anh lại đưa em tới chỗ anh ta chứ.”

Thụ chỉ cảm thấy những câu kia, từng câu từng câu cậu đều hiểu, nhưng hợp lại một chỗ lại thành không hiểu gì.

Cậu ngừng động tác, chỉ có miệng nhỏ thở hổn hển.

Công bướng bỉnh ôm chặt thụ: “Năm năm trước anh đã biết sự tồn tại của anh ta. Là anh từ giữa làm khó dễ, không để cho hai người gặp mặt. Những việc này... anh không định nói cho em, cũng không muốn em đổi lại tuyến thể.”

Thụ nhỏ giọng nói: “Buông tay.” Thân thể công cứng đờ, nhưng vẫn không buông ra, thậm chí ngón tay đều có chút run.

Nhưng lực ôm lại yếu hơn rất nhiều, thụ đẩy một cái, liền thoát ra.

Thụ quay người nhìn công, mặt không có vẻ lạnh lùng như công nghĩ, thậm chí còn có chút kỳ quái: “Anh...tại sao lại không muốn để cho em và anh ta gặp mặt?”

Công hơi nường mày, giọng khàn khàn: “Em muốn gặp anh ta?”

Thụ sững sờ nói: “Năm năm trước anh đã biết...” Cậu hồi phục tinh thần, có chút không thể tin được nói: “Thì ra anh đã biết tất cả mọi chuyện, anh từ lúc đó đã...” Giọng cậu không quá khẳng định: “Anh từ lúc đó đã thích em sao?”

Công: “Không thích em, sao lại muốn cùng em kết hôn?”

Thụ đột nhiên nói: “Không phải là... Anh thích em, là vì nó đi.” Cậu cầm tay công đặt lên gáy mình, có chút khở sở nói: “Coi như anh thích em cũng là do bị nó ảnh hưởng. Em cướp không lại người O kia. Nếu như gỡ xuống, em càng cướp không lại.” Cậu vừa nói xong, lại bị đau đến hoảng hốt kêu lên.

Công thế mà lại đến gần, mạnh mẽ cởi áo cậu ra, cắn một cái lên vai làm cậu chảy máu. Thụ hít một ngụm khí lạnh, đẩy công ra: “Anh nổi điên cái gì?”

Công tức giận vô cùng: “Em mới nổi điên...” Anh vừa định nói, làm sao có khả năng anh chỉ vì tuyến thể mới thích em.

Đột nhiên, công giống như vừa mở ra một khung cửa sổ, những tia nắng sáng ngời cùng xuân sắc thổi vào đầu óc anh.

Anh hiểu rõ rồi. Đúng vậy.

Làm sao có khả năng anh chỉ vì tuyến thể mà thích thụ.

Tại sao muốn tự tìm phiền não, sợ thụ thay đổi tuyến thể sẽ không yêu anh nữa.

39. Chương 39

Đây là bệnh viện anh đã ở lúc làm nhiệm vụ đầu tiên, cũng là nhiệm vụ cuối cùng.

Lúc đó bọn anh nhận được tin có một thương nhân bị nhắm tới, trong buổi tiệc tối người đó dự có giấu mấy quả lựu đạn.

Từng nhóm nhỏ tiến vào, huỷ được ba quả, sót một.

Lựu đạn nổ làm sập đại sảnh, đè xuống một nhóm người chưa kịp chạy ra ngoài.

Chỉ cần bên trong còn có người, nhất định phải tiến vào cứu hộ.

Công là bộ đội đặc chủng lại càng việc nghĩa chẳng từ.

Ấn tượng sâu nhất là một cậu bé được anh cứu ra.

Cậu bé bị chôn dưới đồng đá, chỉ lộ ra một cánh tay. Công cho rằng cậu đã chết rồi, nhưng không, cậu vẫn

thoi thóp nắm lấy ngón tay anh.

Anh giống như nghe được cậu nói: cứu cháu.

Công lúc đó đã rất mệt mỏi, dụng cụ cũng không dùng, đào bằng tay.

Lúc cứu được người ra, công dùng đầu ngón tay dầm máu chạm vào mặt cậu một cái.

Không có phản ứng gì.

Công liên tục vỗ nhẹ mặt cậu, không dám tin người đã chết. Anh hao hết khí lực, lại không thể cứu được đứa bé này.

Nếu anh nhanh hơn một chút thì tốt rồi. Đúng thời khắc tâm công tàn lụi, cậu bé giật giật, ở trong lồng ngực công mở mắt ra.

Bùn đất và máu dính đầy mặt cậu, nhưng ánh mắt lại sáng vô cùng.

Giống như mắt của một đứa trẻ sơ sinh, rất sáng.

Công nở nụ cười với cậu, nói: nhóc còn sống, thật tốt.

Lại sau đó, công bị đá vụn đập làm thương thần kinh tuỷ sống, không thể nắm súng, tự nhiên là không thể chấp hành nhiệm vụ nữa.

Cậu bé kia là người cuối cùng anh cứu ra.

Chôn thật sâu trong ký ức của anh.

Trở về chốn cũ, nhớ tới cậu bé kia, trong lúc nhất thời công có chút muốn biết sau đó cậu thế nào rồi.

Nhưng hiện tại việc của thụ quan trọng hơn, công tự mình vào bệnh viện lấy tuyến thể của thụ.

Lúc đăng ký, y tá trưởng vậy mà vẫn nhớ công.

Y tá trưởng cười nói: “Cậu đẹp trai như vậy, phục hồi cũng rất nhanh, đương nhiên nhớ.”

Nói xong, bà như đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Về sau cậu có gặp đứa bé kia không?”

Công: “Ai?”

Y tá trưởng: “Chính là Omega được cậu cứu ra đấy. Mỗi ngày nó đều đến nhìn lên cậu, lại không dám gặp cậu. Nó bảo là nó hại cậu thành như vậy, không có dũng khí gặp.”

Công bật cười, cũng đoán được là ai. Anh đúng là vì che chở cậu bé kia nên bị đá đập phải, còn liều mạng đưa người ra ngoài, dẫn đến tổn thương rất nghiêm trọng.

Nhưng không có chuyện hại hay không hại, tất cả đều do mệnh.

Huống chi ngoài việc không thể làm lính, mọi chuyện khác của anh đều tốt.

Y tá trưởng nhìn vẻ mặt anh thì biết là bọn họ chưa gặp, chuyển qua hỏi anh đến đây làm gì.

Công mỉm cười nói: “Tôi tới lấy đồ của vợ tôi.” Anh suy nghĩ một chút, tìm từ khác để giải thích, dù sao nói là bộ phận gì đó rất kỳ quái.

Y tá trưởng nhìn tên vợ công trên tờ đăng ký, trợn to mắt, giật mình nhìn công: “Ôi trời, hai người vẫn là gặp mặt rồi à. Người năm đó cậu cứu là cậu ấy đi, Tiêu Thủ.”

40. Chương 40

Thụ ninh thật cho bé ngoan, thấy nó vui vẻ ăn không ngừng, khẩu vị rất tốt mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho chó ăn xong, thụ lại lên lầu làm việc. Eo mỗi vô cùng, gáy cũng đau, phía trên bị cắn vài miếng.

Tối hôm qua công thẳng thắn nói chuyện năm năm trước với cậu xong liền quấn chặt cậu, mạnh mẽ hành cậu một đêm.

Sau khi hỏi ra tung tích của tuyến thể, ngay từ sáng sớm công đã đi bệnh viện rồi.

Thụ xoa eo, điện thoại di động rung lên. Là điện thoại của thám tử tư cậu thuê, nói người định mệnh kia của công vì công việc, bị phái đi nước ngoài ở vài năm.

Đây là do ai làm, thụ cũng không muốn nghĩ sâu.

Cậu cũng từng hoài nghi là Tắc Tây đưa người đến đây, cũng từng sợ công sẽ thật sự không chống lại được mê hoặc mà bỏ mình.

Nhưng bây giờ đều không liên quan nữa, công nói, nếu như cậu tin tưởng sau khi đổi lại tuyến thể vẫn thích công, thì cũng nên tin tưởng, mặc kệ độ khớp của hai người cao hay thấp, anh vẫn yêu cậu như cũ.

Nghĩ tới những lời này, tai thụ lại nóng lên.

Cậu đương nhiên vẫn sẽ yêu công. Cậu yêu công, không phải vì tin tức tố, cũng không phải vì cái gì khác.

Chỉ bởi vì mười sáu năm trước, công cứu cậu khỏi tay thần chết. Cậu mở mắt ra, nhìn thấy mặt công.

Giống nhau cả người dơ bẩn, đang trong hiểm cảnh, anh lại ôm cậu rất vững vàng, nói với cậu nhất định sẽ ra được ngoài.

Sau đó, cậu lén lút đến nhìn công, chưa bao giờ dám lộ diện. Cậu biết công bị tổn thương dây thần kinh, từ giờ không thể bắn súng.

Công chữa trị thống khổ, cậu đều nhìn thấy. Vẫn luôn nhìn. Rốt cuộc không có cách nào rời mắt.

Tuổi cậu quá nhỏ, vẫn còn là học sinh cấp ba. Nếu như tùy tiện nói với người trong nhà, có thể người nhà sẽ vì lo lắng cho việc học của cậu mà bóp chết khả năng bên nhau của hai người.

Cậu đợi rồi lại đợi. Đợi đến thành niên, lên đại học, rốt cuộc ra tay.

Những chuyện này cậu không nói với công, vẫn luôn giấu kín. Vì cậu không chắc sau khi nhắc tới chuyện cũ công có hối hận không. Hối hận năm đó vì cứu cậu ra mà không thể trở thành bộ đội.

Hôm nay công tới bệnh viện kia, cũng không biết có biết chuyện năm đó không.

Tối đến, công lái xe về, thấy thụ đang trong bếp nấu cơm, bé ngoan chạy vòng quanh chân thụ.

Công cởi áo khoác, đột nhiên đi tới ôm thụ, một hồi lâu mới nói: “Thì ra là vậy.”

Thụ cầm muôi xúc cơm, một mặt khó giải thích. Cuối cùng cậu bị công đặt trên kệ bếp làm một hồi, khiến bé ngoan bị nhốt ở bên ngoài. Thụ ra không ít mồ hôi, eo mỗi chân run, biết hôm nay công đã rõ rồi. Công không giống như cậu tưởng tượng thấy hối hận, mà là hôn mặt cậu, cười nói: “Không nghĩ tới nhiệm vụ cuối cùng lại cứu được đối tượng kết hôn. Đáng giá.”

Hai tháng sau, thụ lên bàn mổ.

Công chờ bên ngoài phòng phẫu thuật. Phẫu thuật làm cũng không lâu. Cùng chờ với anh còn có Tắc Tây, người đàn ông nước Pháp kia.

Công cũng không muốn người này ở đây, thế nhưng nơi này là bệnh viện nhà anh ta, anh trai anh ta mổ, công không thể đuổi người.

Sau hai giờ, thụ vẫn còn đang hôn mê được y tá đẩy ra.

Lúc này, mẹ thụ gọi điện tới, công đi ra đón. Bởi vì chồng chồng hai người đều rời khỏi công ty, người lớn trong nhà không còn cách nào khác, phải thay bọn họ giải quyết công việc, không thể cùng ra nước ngoài.

Thông báo thụ an toàn xong, công nghỉ một chút, vẫn là xuống lầu mua đồ ăn cho thụ.

Vừa đẩy cửa phòng bệnh ra, anh đã nhìn thấy Tắc Tây khom người, đang ôm thụ.

Mà trên bàn tay đang ôm lấy lưng Tắc Tây kia, trừ kim châm, là chiếc nhẫn kết hôn giống như đúc chiếc anh đang đeo.

41. Chương 41

Bởi vậy, anh không che giấu động tĩnh của mình, bước vào trong, mở miệng nói: “Có thể thả vợ tôi ra không?”

Thụ hiển nhiên đang ở trong trạng thái tỉnh táo. Cậu lập tức đẩy Tắc Tây ra, có chút kinh hoảng nhìn công.

Nếu như thụ không kinh hoảng, công cũng sẽ không cảm thấy gì. Bọn họ bắt quá chỉ là ôm nhau. Công cũng từng vì không khống chế được mà ôm O kia mà.

Suy bụng ta ra bụng người, anh không nên nổi giận trách tội. Nhưng không có nghĩa anh không khó chịu, chỉ là anh lựa chọn tin tưởng thôi.

Đáng tiếc, thần sắc trên mặt thụ khiến anh không nhận rõ được tâm tư của cậu.

Là chột dạ vì phát hiện mình yêu người khác? Hay căng thẳng vì sợ anh hiểu nhầm?

Công hai tay ướt đầm, đều là mồ hôi.

Tim anh đập gấp gáp, huyết thái dương căng thẳng đau đớn, cuống họng lạnh lẽo. Anh nuốt một ngụm nước bọt, nói với Tắc Tây: “Tôi muốn nói chuyện với vợ tôi. Anh ra ngoài một chút được không?”

Tắc Tây không nhìn anh, trái lại nhìn về phía thụ, giống như phải được cậu đồng ý mới đi.

Trong lòng công từ từ dâng lên tức giận cùng chua xót. Anh nghĩ, vên vên chỉ là tình huống như bây giờ, anh đã không chịu nổi.

Anh có thể chịu được việc thụ đi tình biệt luyện sao?

Nếu như thụ muốn ly hôn, hợp tác giữa hai công ty còn chưa kết thúc, có thể giữ được thụ không?

Mẹ anh chính là ngoại tình như vậy. Người cha quân nhân kia yêu mẹ không đủ sao? Không đúng. Trong trí nhớ lúc nhỏ của mình, anh tin tưởng, tuyệt đối là yêu tha thiết.

Dù là không thể ngày ngày ở cạnh mẹ, nhưng chỉ cần ông ở nhà, nụ cười của mẹ sẽ luôn nở, hạnh phúc dường nào.

Hạnh phúc càng nhiều thì lại càng mỉa mai, bà cuối cùng vẫn cứ ngoại tình.

Công lung ta lung tung suy nghĩ rất nhiều. Anh nghĩ, thì ra đây chính là nỗi sợ vẫn luôn chôn sâu trong tâm trí mình.

Thụ ngồi trên giường vẫy tay với công. Công từng bước cứng đờ đi tới, thụ nắm chặt tay anh, dùng sức.

Công không nghĩ động tác thụ mạnh như thế, bị kéo ngồi xuống.

Thụ ghé vào ngực công, nhỏ giọng xin lỗi: “Em chỉ tò mò thôi. Em sai rồi. Biểu tình của anh lúc nãy dọa em.”

Công miễn cưỡng kéo khoé miệng: “Anh tin em.” Cả người công vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, cho nên không hỏi nhiều.

Thụ đột nhiên nắm eo công một cái. Công bị đau, lấy lại tinh thần, cùng thụ đối mắt.

Thụ giống như cảm giác được công đang khổ sở, vội kêu lên: “Em thừa nhận, lúc em mới tỉnh lại nhìn thấy anh ta, quả thực là đòi mạng. Anh ta quá dễ ngủ.”

Công nghiêm mặt, tay ôm eo thụ cũng dùng sức nắm chặt. Chờ lúc phục hồi tinh thần lại, công đã đem lời muốn nói hỏi ra.

Công nói: “Cho nên muốn đi cùng anh ta? Em đừng có mơ, trừ phi anh chết.”

Thụ dùng sức lắc đầu, cố gắng ép sát vào ngực công, cọ cọ: “Không phải. Em thật là tò mò. Thứ mơ hồ như số phận an bài thật có thể khiến người ta thần hồn điên đảo à? Lúc O kia xuất hiện, anh không biết đâu, em chút nữa là điên rồi. Có phải cũng là như vậy, lúc em mới ôm anh ta, tuy rằng rất thoải mái, rất thơm, rất an tâm, nhưng em biết người em yêu chính là anh. Em rốt cuộc có thể xác nhận, em vẫn sẽ luôn yêu anh.”

Không phải lời chia tay như dự đoán, mà là tỏ tình.

Thụ xấu hổ vô cùng. Kết hôn nhiều năm rồi, cậu đã sớm không nghĩ sẽ lại nói những lời như vậy.

Đột nhiên có vài giọt nước mắt nóng hổi rơi lên mặt cậu, thụ mờ mịt ngẩng đầu, thấy công thế mà lại đang khóc.

Lặng yên, không ngừng rơi lệ.

Thụ cực kỳ đau lòng, luôn miệng nói: “Em sai rồi em sai rồi. Em không nên ôm anh ta, anh đừng khóc.”

Công lắc lắc đầu, không lên tiếng, cúi xuống muốn hôn thụ.

Đôi môi mới chạm được vài giây, anh đã bị thụ đẩy ra. Thụ che miệng, ọc vài tiếng. Hai người hai mặt nhìn nhau.

Đồng thời mở miệng.

Thụ: “Em không phải em không có” Em không có ý ghét bỏ anh.

Công: “Em có phải là có rồi?” Theo lý mà nói thì không thể chứ.

Thụ: “...”

Chín tháng sau, thụ sinh đôi, một A một O.

Bé ngoan và thụ bị chia bớt rất nhiều sủng ái.

Bởi vì công quả thực là một người cha vô cùng tốt, chiều con chỉ kém không tự mình cho con bú sữa.

Bé ngoan rất lâu chưa được ăn cơm công nấu.

Thụ cũng rất lâu rồi chưa được ăn công.

Một người một chó đồng thời kháng nghị. Bé ngoan thất bại, thụ thành công.

Một tháng sau, thụ lần thứ hai trúng thầu.

42. Chương 42: Phiên Ngoại

Lần đầu tiên của công và thụ là trước khi kết hôn.

Trước đó thụ còn nghĩ, người cổ hủ, lỗi thời như công hẳn phải đợi sau khi hai người lấy nhau, ổn định rồi mới làm mấy chuyện đó.

Hôm ấy hai người hẹn hò. Trời đổ mưa, thụ thuận theo tự nhiên mà cùng công về nhà. Cậu trước đây cũng nhiều lần đến nhà công rồi, nhưng sau khi hai người chính thức xác lập quan hệ, lại một lần cũng chưa tới.

Công lấy cho thụ một bộ quần áo rồi giục cậu đi tắm. Trong phòng tắm mờ mờ ảo ảo, thụ tắm rửa xong, mới phát hiện bộ quần áo công đưa cho mình đã rơi xuống đất từ bao giờ, ướt sũng.

Cậu cân nhắc một hồi, vẫn là quyết định mở cửa phòng tắm gọi tên công.

Công không biết đang làm cái gì, không thấy đáp lại.

Thụ chỉ đành quần khăn tắm ra ngoài. Cậu đứng trên tầng hai nhìn xuống, phòng khách trống không, công có lẽ đã dẫn bé ngoan ra ngoài đi dạo rồi.

Thụ bĩu môi, có chút không vui. Công quá thương bé ngoan rồi, lúc nào cũng cưng chiều nó.

Thụ quần khăn tắm, tự mình vào phòng công tìm quần áo. Từ trong tủ quần áo của công tìm được một bộ đồ ngủ thích hợp rồi, thụ không để ý mà cởi khăn tắm ra ngay tại chỗ, chuẩn bị thay. Đúng lúc này công lại trở về. Chuyện xảy ra tiếp theo ai cũng không ngờ được.

Lúc đó, thụ đang cúi người cầm áo ngủ, công gọi tên cậu rồi đẩy cửa tiến vào. Thụ theo bản năng trong

nhảy mắt lấy quần áo che cơ thể mình, có chút kinh hoảng. Cậu mới tắm xong, bọt nước trên người vẫn chưa hoàn toàn khô. Áo ngủ che trên cơ thể cậu nửa kín nửa hở, trông lại càng gợi tình.

Công hoàn toàn ngơ ngác. Lúng túng qua đi, thụ làm bộ trấn định hỏi: “Anh vừa đi đâu về?” Nói rồi, cậu cầm khăn tắm che phía trước mặt công.

Việc như hoảng loạn đuổi công ra ngoài giống một cô gái nhỏ bị kinh hách, cậu làm không được.

Thụ nghiêng mặt đi, không dám nhìn thẳng công. Nhưng ngay cả như vậy, cậu cũng rất xấu hổ, mặt đều đỏ hết cả lên rồi.

Công không lúng túng như trong tưởng tượng của cậu, thậm chí anh chỉ sững sờ một lúc, rồi lập tức chống cửa hỏi: “Cậu có cần quần lót không?”

Cậu sững sờ nhìn công, cảm thấy càng xấu hổ hơn, vò vò đồ ngủ trên tay, khẽ gật đầu.

Công vào phòng, tiện tay đóng cửa. Anh lấy trong tủ quần áo một cái quần lót mới đưa cho thụ. Thụ đi qua nhận, rồi đột nhiên đầu óc xoay chuyển, vươn tay ôm lấy eo công.

Sau khi bọn họ ở bên nhau, công còn chưa có ôm cậu đâu. Một ôm này, khiến thụ thoải mái đến híp cả mắt lại, khẽ rên rỉ, nhịn không được vặn vẹo cơ thể.

Nhưng ngay lập tức, cậu cảm thấy hối hận. Động tác này của cậu chẳng phải là đang cầu hoan sao?

Không nghĩ tới, công lại không dùng thuốc ức chế. Toàn bộ hương vị trên người công đều bị thụ hít vào.

Đốt sống của thụ đều như mềm ra, nơi đó ướt một mảng.

Công hít hít mũi, đỡ eo thụ, khàn giọng hỏi: “Có phải cậu...”

Tại thụ đỏ ửng. Cậu cảm thấy bàn tay công trên người mình thật nóng. Cậu thở ra một hơi nóng rực, cầm tay công đặt lên trên hông mình. Nơi đó đã ướt rồi.

Mông thụ rất vững, cũng rất mềm, một tay công bao không hết. Nếu không cách một lớp quần, có cảm giác mông mềm của thụ có thể giống như nước, tràn ra giữa các ngón tay anh.

Mọi chuyện đều như ngoài ý muốn, nhưng lại thuận nước đẩy thuyền.

Thụ có ý muốn câu dẫn công, mà không biết công khi bị kích phát bản năng lại hung bạo như vậy.

Thứ đó của công quá to, mà phía sau cậu lại quá nhỏ. Dù có tin tức tổ kích thích khiến nơi đó ướt át mười phần, nhưng lúc công đi vào thụ vẫn đau đến mặt trắng bệch.

Cậu theo bản năng đẩy bờ vai công. Vốn cho rằng anh sẽ săn sóc mà lui ra, không nghĩ tới công lúc này cường thế cực điểm, nắm tay cậu đặt sang một bên.

Giọng nói của công vẫn dịu dàng như thế, bảo cậu cố chịu một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi.

Thụ liếc một cái nơi hai người kết hợp, thiếu chút nữa là khóc ra. Thứ đó của công vẫn còn một đoạn lớn ở bên ngoài, sớm ổn thôi căn bản chỉ là lừa cậu.

Mắt thụ đều ướt rồi, nhưng đến cùng là công đang làm cậu. Chỉ nghĩ vậy thôi, mà bất kể là tâm lý hay sinh lý thụ đều đã muốn cao trào.

Phía sau thụ lại càng ướt hơn, lúc công tiến vào phát ra những âm thanh dính dấp.

Đột nhiên, thụ như nhớ tới cái gì quan trọng, mở mắt ra: “Bao, anh không...”

Công thúc mạnh một cái, toàn căn vẫn chưa đi vào. Thụ hét lên, hai chân lại mở càng rộng, giúp công tiến vào hoàn toàn. Công híp mắt, thoả mãn mà thở ra một hơi, nhìn người dưới thân cơ hồ là bị mình ức hiếp gần khóc.

Thụ nhỏ giọng than đau. Cậu có thể cảm nhận được phía sau mình bị kéo căng ra, bên trong bị nhồi đầy.

Tin tức tổ của Alpha áp đến, khiến cơ thể cậu càng ẩm ướt hơn, cũng làm cậu càng thêm thần phục. Cậu mê mê loạn loạn mở rộng chân hơn, làm công tiến vào càng sâu.

Toàn bộ căn phòng đều là mùi vị tin tức tổ của hai người mất không chế quán quýt lẫn nhau. Hai cơ thể trên giường, một sậm một nhạt.

Người thụ rất mềm, gần như là tùy ý công mở ra hai chân mình rồi ép xuống, ở nơi đó mạnh mẽ ra vào.

Thụ bị làm rất mãnh liệt, rên rỉ gấp gáp, rồi lại bị công hôn lấy, tiếng rên liền biến thành “ư...ư”.

Cậu toàn thân trên dưới đều là mồ hôi, bị lăn qua lăn lại. Nơi đó vốn căng chặt, bị đâm đến vừa lỏng vừa hồng.

Hai người bọn họ quán một cái chấn mỏng, che bớt một phần âm thanh. Nhưng tiếng người va chạm vào móng không ngăn được, vang vọng, gấp gáp. Hai người dưới chấn vận động kịch liệt, rất nhanh, giống như mưa rơi, vô cùng vô tận.

Chân thụ bị làm đến tê liệt, gập lại hai bên, tùy ý công thể lực tốt ra sức dằn vặt.

Lúc công đỉnh tới cửa khoang sinh sản của thụ, thụ hai mắt ướt đầm, nhỏ giọng kêu dừng.

Công nói được, sau đó rút ra.

Thụ bị công lật ngược lại, rồi anh lại nhanh chóng đè lên. Công ngậm gáy thụ, cắn xuống một miếng, đồng thời một phát tiến thẳng vào trong cơ thể cậu. Công mạnh mẽ đỉnh vào cửa khoang sinh sản, nơi này so với hậu huyệt lại càng chặt, bị quy đầu đỉnh mở ra một chút, sau đó không thể tiến vào thêm.

Công hai mắt đều là dục vọng, nắm lấy eo thụ, rót tin tức tổ của bản thân vào tuyến thể cậu.

Thụ ở dưới thân anh run rẩy, giống như một con thú nhỏ bị thương. Vừa sợ sệt, vừa cầu xin sự thương xót.

Thời điểm hoàn thành việc đánh dấu, khoang sinh sản của thụ mềm mại mở ra một lỗ nhỏ. Công một khắc cũng không do dự, đâm thẳng vào.

Đây là nơi còn mẫn cảm hơn cả hậu huyệt gấp trăm lần. Thụ mãnh liệt bắn ra, lại bị công vô cùng bá đạo nhào nắn bụng, đưa tính khí của mình tiến vào.

Công tiến vào khoang sinh sản của thụ rồi, liền một lần lại một lần đỉnh động, cơ hồ mỗi lần đều chạm đến cửa tử cung.

Nếu công bắn vào bên trong ấy, thụ có thể sẽ mang thai. Tưởng tượng này làm thụ càng thêm ướt, lúc công rút ra, dịch của thụ thậm chí còn bắn cả xuống giường.

Lúc công mở kết, thụ thất thanh hét lên, xé toạc ga giường, cả người từ trong ra ngoài cơ hồ đều hồng mắt. Cơ thể cậu không ngừng run rẩy, phía trước cũng bắn không ít.

Tinh dịch của công thật nhiều, không ngừng rót vào bên trong, làm bụng dưới của thụ căng lên, rất đau.

Lại sau đó, công hôn lên vành tai thụ, nói với thụ em lấy anh đi.

Thụ chậm chậm nhắm lại hai mắt ướt đầm, gật đầu khe khẽ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo>